

Uit den tijd der Assignaten. — Wat kunnen we met onzen kleinen auto doen? — Abd-el-Krim krijgsgevangen. — De Derby. — De Koninklijke Familie in de Synagoge der Joodsche Invalide.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 49 (23) 13DE JAARGANG
9 Juni 1926

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 15 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 1.95. Franco per post f 2.20

De Nationale Zeilwedstrijden op den Westeinderplas

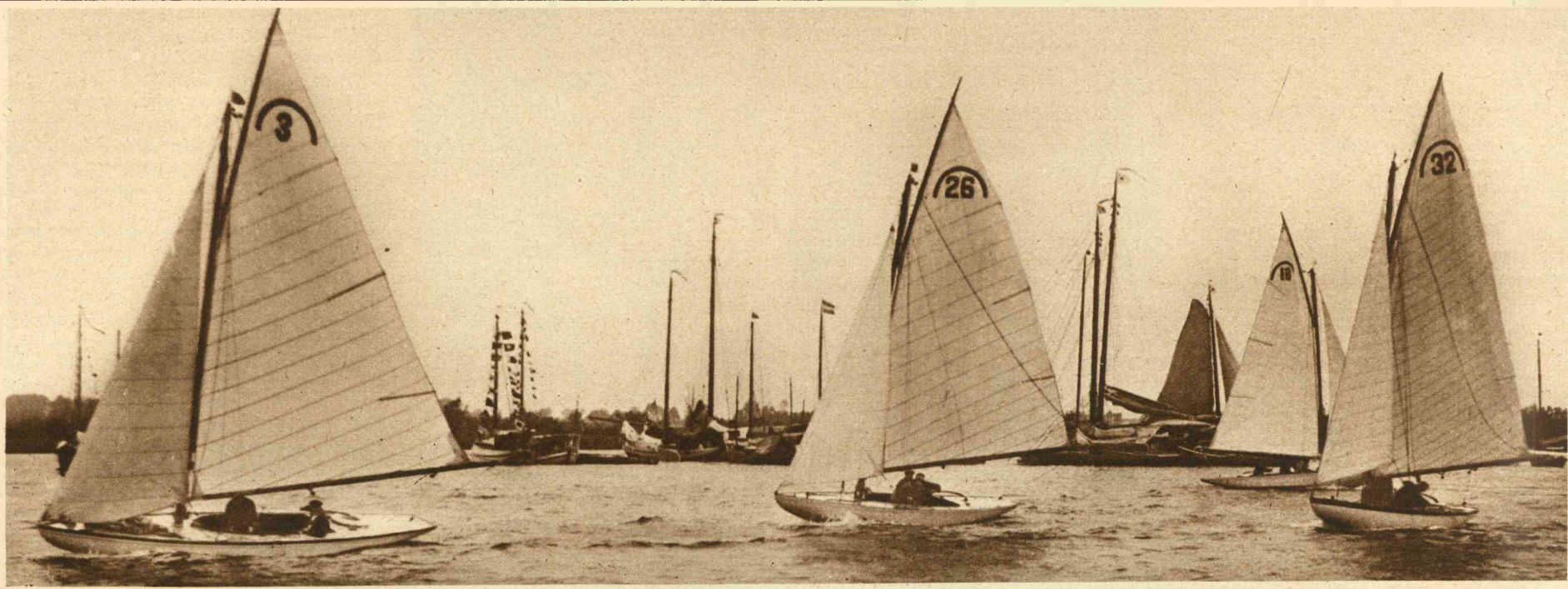
De start van de twaalfvoetsjollen.

De tweede race van de zesmeters.

De nieuwe „De Ruyter“, stuurman Mr. J. R. Carp, die de overwinning behaalde in de zesmeterklasse. Hierdoor is de „De Ruyter“ ook aange-
wezen om onze nationale kleuren in Oslo te gaan verdedigen.

Gedurende den strijd der regenboogklasse.

Uit den tijd der Assignaten

door J. Schuitemaker Cz.

In 't begin van 't jaar 1795 kwamen de Franschen ons „De Vrijheid, de Gelijkheid en de Broederschap” brengen en het dankbare, opgetogen volk danste overal met hun verlossers om de vrijheidsboomen. Wat 't voorkomen betreft der soldaten, die ons moesten helpen, dat viel zeer tegen. Ze waren in lompen gekleed, hadden geen kousen en schoenen aan, maar vonden om hun voeten gebonden, en ze zagen er uit als roovers en schooiers. Maar 't goede hart der Hollanders, die altijd bekend hebben gestaan om hun liefdadigheid, deed hen den afkeer voor hun terugstootend uiterlijk overwinnen, en ze beschouwden de „sans culottes” als beklagenswaardige kinderen, die aan 't liefhebbende ouderhart waren ontruikt. Ze verpleegden, voedden en kleedden ze met de grootste liefde. Maar er kwamen er steeds meer. In Amsterdam waren er zóó veel, dat de Amstel-, Gasthuis- en Walekerk voor hen moesten worden ontruimd en er bovendien 'n groot aantal werden ingekwartierd bij de burgers. De soldij der troepen bestond uit Fransch papiergeld, *assignaten*, die het Fransche gouvernement liet drukken. De brave Hollanders, de herbergiers, neringdoenden en alle anderen waren verplicht deze papieren aan te nemen en ze in te wisselen voor hun goede gulden, daalders enz. De Franschen kenden uitstekend 't kunstje, dat in onze dagen zoo mooi is toegepast in Duitschland, Oostenrijk, Rusland enz., om onophoudelijk hun persen aan 't werk te zetten om „geld” te drukken en te verspreiden. Het viel heelemaal niet mee, maar de Hollanders kregen de verzekering, dat alles zou terecht komen. Onze Fransche bondgenooten hadden 'n hoog idee van den onuitputtelijken rijkdom van Holland en z'n inwoners en, als de verarmde en verwaarloosde soldaten hersteld waren en weer goed in hun spullen zaten, werden ze weer naar Frankrijk gezonden en vervangen door andere troepen, die aan alles gebrek hadden.

De „Provisioneele Regeering” van Holland bracht de bestuurders der Fransche Republiek beleefd onder het oog, dat er bij ons groote ongerustheid begon te heerschen over den stroom van Fransche assignaten, waarmede het land werd bedekt en over 't wegvloeiën van klinkende munt. Maar de Franschen hadden nu eenmaal geen ander geld en de Hollandsche broeders moesten vertrouwen stellen in de assignaten, waarop immers gedrukt stond: „*hypothèque sur les Domaines Nationaux*”. Als de nationale domeinen als waarborg dienden, waarover zou men zich dan ongerust maken? Op 27 Februari werd afgekondigd, dat de assignaten zouden worden ingewisseld. Dit gaf groote blijdschap, maar, toen er inplaats van *geld*, *recepissen* werden afgegeven, en toen het bleek, dat er bovendien 'n groot aantal *valsche* assignaten in omloop waren, was de teleurstelling en de ontevredenheid des te grooter.

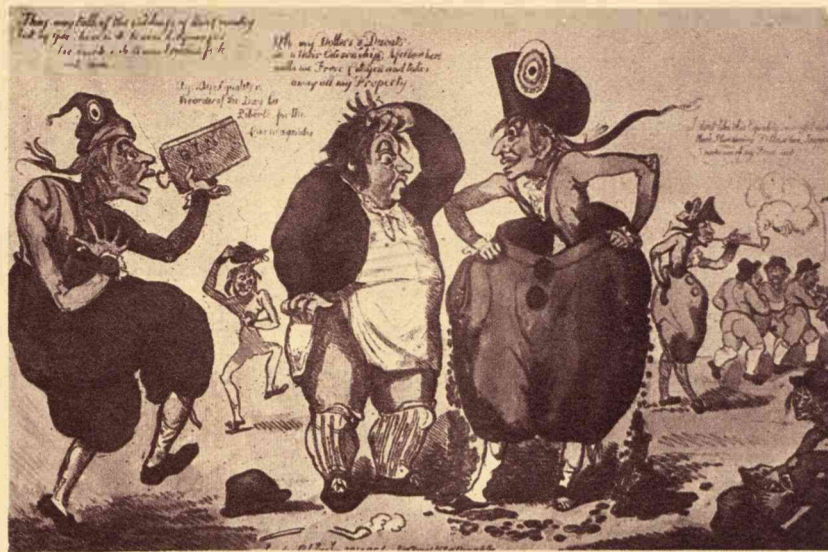
Intusschen werd het volk afgeleid door feesten, zoo luisterrijk en schitterend als nooit te voren gevierd waren. Op 4 Maart werd 'n verbroederingsfeest gevierd. Over 't geheele land werden weer vrijheidsboomen geplant. Op den Dam stond er een van 80 voet hoog en daaromheen werd den geheelen dag en nacht gedanst, als betuiging van vreugde over het feit, dat ons volk nu *vrij* was en *gelijk* en *broederschap* gesloten had met de Franschen.

Het gezang van: „*Ah, ça ira*” en andere Fransche liederen was niet van de lucht en vele aanzienlijken hielden open tafel voor het volk onder de leus van: „*t Is nu toch égalité, Kom maar in en eet maar mee*”. — De herhaling der feestelijkheden had plaats op 19 Juni om de Alliantie te vieren tusschen de beide Republieken. Overal op de hoeken van straten en pleinen stonden vrijheidsboomen, die op 'n top den vrijheidshoed droegen met driekleurige linten, en tal van prachtige eerepoorten verkondigden de blijdschap der burgerij over hun verlossing van het stadhouderlijke juk. Het was één roes van feestvreugde.

Ondanks al die feestelijkheden begonnen de menschen zich toch niet recht lekker te gevoelen. De vrijheidsboom op den Dam (die acht jaar lang is blijven staan) werd weldra met andere oogen aangekeken dan in het begin. De Heilstaat, die de revolutie ons gebracht had, moest tegen schrikkelijk hoogen prijs worden gekocht. Vooreerst moest de som van honderd millioen Hollandsch geld door ons betaald worden aan onze bondgenooten. Staats-Vlaanderen, Maastricht en Venlo worden afgestaan, 's-Hertogenbosch, Grave en Bergen op Zoom van Fransch garnizoen worden voorzien, vrije vaart op Schelde, Maas en Rijn toegestaan en 25000 man Fransche soldaten, door ons te onderhouden, in onzen dienst worden gesteld, maar onder 'n Franschen bevelhebber. De soldij dezer vreemde troepen kwam op 13 millioen gulden per jaar te staan. Daarbij kwamen nog zware requisitiën van levensmiddelen en krijgsbehoefden, die „volgens oorlogsrecht” moesten worden ge-

leverd. Zwaar drukten de belastingen van 3 tot 30 procent op de inkomsten en 6 procent op de bezittingen, terwijl handel en zeevaart, de bronaders van onze welvaart, verstoep werden door de opeenvolgende oorlogen met Engeland, dat onze overzeesche bezittingen veroverde, onze schepen nam en onze vloot vermeersterde, waarvan het scheepsvolk niet wou vechten, omdat de Engelschen de Prinsenvlag voerden. In Amsterdam alleen was de helft van 't aantal

onder de naweën van den Franschen tijd. — In al de ellende had het bedrogen volk nog lust gevonden om zich te vermaken met spotprenten en karikaturen. Op een dezer prenten zien we 'n berooiden Hollander, in lompen gekleed op 'n kruk leunende, te midden van 'n groote verzameling assignaten. Op 'n andere staat 'n Fransche soldaat (*sans culotte*) te dansen met de jeneverflesch in de linkerhand en 'n gerequireerden Hollandschen wijden broek aan. Ondanks alles schijnen de Hollanders hun zin voor humor niet te hebben verloren. Er waren er, die hun kamers gingen behangen met waardeloze assignaten, als 'n droevig souvenir aan de chromelijke aderlatingen, die de Franschen hun lieve broeders hadden laten ondergaan. — Men zou dit galgenhumor kunnen noemen.

De eerste artikelen worden te Amsterdam gerequireerd, of: de Sans-culottes krijgen broeken. (Naar een Engelsche spotprent in het Rijksprentenkabinet te Amsterdam).

inwoners armlastig. Het werd onder het bestuur van den spilzieken koning Lodewijk Napoleon nog erger. Tijdens de Fransche overheersching van 1810 tot '13 gevoelde het Nederlandsche volk vooral, hoe loodzwaar het juk, door de Fransche

Een berooiden Hollander temidden van zijn assignaten. (Naar een spotprent uit het Rijksprentenkabinet te Amsterdam).

broeders hun opgelegd, drukte. — Bij Neerlands herstelling riep hetzelfde volk, dat de Franschen had toegejuicht, weer: „Oranje boven!” Maar vele jaren zuchtte ons vaderland nog

wij een zwaren stap op de keien van de verlaten buitenwijkstraat. Even daarna werd er hard en nadrukkelijk gebeld. Bert liep vlug naar de voordeur, en kwam terug met een brief in de hand. „Van Tom Wils,” zei hij, en hij opende den brief en las.

„Hij is werkelijk goed,” riep hij min of meer spottend uit, „die Tom heeft nu waarachtig altijd wat anders. Waar moet het toch met dien kerel heen. Hij zal nog stapelgek worden als er geen verandering met hem gebeurt. Luister jullie eens wat hij nu weer schrijft.” En hij las: „Goedaardige Bert. Kom met alle andere koudbloedige kameraden, namen overbodig, morgenavond naar mijn atelier. Weest zoo fatsoenlijk op tijd te komen, namelijk precies acht uur. Ik zal jullie mijn nieuwste schepping voorlezen. Laat niet één van de zachtzinnige visschen ontbreken, het auditorium moet voltallig zijn of ik staak. Laat je zenuwen thuis, en geloof mij steeds, met minzame groeten voor jou en de vijf andere schaduwen. Je Tom.”

Hoofdschuddend vouwde hij het briefje op.

„Ik zie, dat niemand van jullie om die zoogenaamde aardigheden van dien jongen lacht,” zei hij somber, „het zijn dan ook geen aardigheden, maar zenuwstuipeu.”

„Ja, zoo voel ik het ook,” viel Eliesen hem bij, „dat loopt nog verkeerd af met dien . . . met dien räs-auteur, zooals hij zichzelf noemt.”

„Ik weet nog maar altijd niet wat ik van dien jongen denken moet,” zei Koertse met zijn zware baritonstem, „meent hij het? Of houdt hij ons een beetje voor den gek? Ik kan geen hoogte van zulke menschen krijgen. Maar interessant is het.”

„Interessant, ja,” meende Sander, „maar zielig. Ik heb soms diep medelijden met hem. Misschien neem ik hem te veel au sérieux. Maar jullie zult toch moeten toegeven, dat Tom niet de eerste de beste is. Wat hij ons in den korten tijd, dat we hem kennen, van zijn werk voorlas, is pakkend. Ik voor mij ben er altijd van onder den indruk geweest. Jullie trouwens allemaal ook. En het gaat in de stijgende lijn. Dat laatste verhaal „De tragische Grap van mijn Verloving” was aangrijpend, te aangrijpend bijna om een verhaal, een fictie te wezen. Alles wat hij schrijft, heeft zoo iets doorleefds, zoo iets direct, zoo iets op den man af, dat het, terwijl hij het leest, niet meer als een verzinsel aandoet, maar als pure werkelijkheid. Het is haast tē . . . tē . . .”

„Te sensationeel. Dat is het woord,” sneed de scherpe stem van Eliesen, den criticus, door de kamer, „en dat zoekt hij juist. Zijn effecten zijn door en door berekend.”

Een ander had weer een ander oordeel over Tom's talent en zijn mentaliteit, en weer een ander dacht er nog weer anders over, en zoo werd er dien avond nog heel wat gepraat en gediscuteerd over den wonderlijken nieuwbakken vriend, tot het tijd was voor 'elk om huiswaarts te gaan. Bij het afscheidnemen werd een plaats voor de samenkomst den volgende avond afgesproken, en ieder onzer ging zijns weegs, niet weinig nieuwsgierig naar wat die litteraire avond bij Tom brengen zou.

Een stormwind woedde over den stillen landweg, toen we met ons zessen ons begaven naar Tom, die op een half uur gaans van de stad in een oude boeren-woning in het verlaten polderland woonde. De regen striemde ons in het gezicht, wij waadden tot onze enkels in de modder, en we waren verheugd toen wij bij het omgaan van een dicht kreupelhout het schijnsel van zijn verlichte werkkamer bespeurden. Nog een smal, donker zijpad langs kreunende populieren, een slijkerig erf, om een kleinen vijver heen, die in het duister ik weet niet hoe afschuwelijk geheimzinnig glansde, en we stonden voor de groote sombere deur, waarin

Fransche soldaten bieden de waardeloze assignaten aan als betaling voor vertering. (Naar een teekening uit het Rijksprentenkabinet te Amsterdam).

geen venster of luik enig licht doorliet. Eliesen belde. Een naargeestig geklingel klonk door de holle gang, stappen werden gehoord, en daar werd langzaam de deur geopend. In het schemerlicht van de gang stond Tom, en verwelkomde ons op half-fluisterenden toon. Wij ont deden ons van onze doorweekte jassen en volgden hem in zijn werkkamer. Daar zetten we ons, en zonder ons tijd te laten voor een gesprek stelde hij zich onmiddellijk op achter zijn met een groen kleed en hoopen paperassen en boeken bedekte werktafel. Het leek wel of een nauw bedwongen innerlijk ongeduld om te beginnen hem dreef, want dadelijk zette hij nu zijn voordracht in.

Wij vonden het een zeer nerveus gedoe. Wij waren nog geen van allen op ons verhaal gekomen van den moeilijken tocht daarheen. We wilden wel eens even op ons gemak komen. Ons een weinig acclimatiseeren, om het zoo te zeggen. Allen hadden eens onderzoekend het vertrek rondgekeken. Ook ik. Het was mij opgevallen, dat Adi, zijn meisje, er niet was, en ook de anderen, dat zag ik aan hun blikken; vonden het heel ongewoon. Ik wilde Tom vragen of ze soms ziek was, maar er was zoo iets stars en sombers aan den kerel, dat ik er niet mee aan durfde komen. Ook de anderen schenen in dezelfde positie; zijn houding had iets toornig afwijzends.

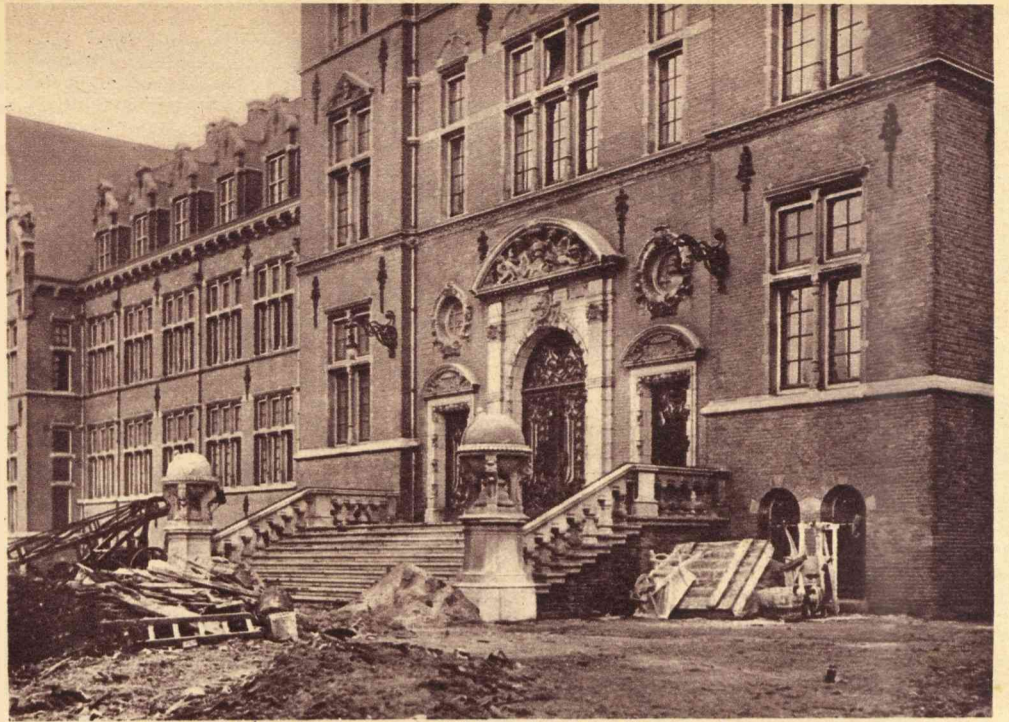
En daar begon hij reeds te spreken.

„Vrienden,” zoo klonk het op geheimzinnigen toon, en de stem beefde een weinig, „vrienden, wat ik u vanavond ga voorlezen, is het meest intense, het meest hartgrondige, wat ik tot nu toe geschreven heb. En ook ooit schrijven zal. De innigste snaren van mijn gemoed trillen in dit verhaal. Het is om zoo te zeggen met mijn bloed geschreven. Vergeet alles, wat ik u tot nu toe voorlas. Laat dat alles in de vergetelheid terugzinken. Maar luister goed, diep, met geheel uw wezen

naar het uiterlijk geteekend met de kenmerken van den stoutmoedigen en koppigen denker. Zijn gestalte was uitermate slank. Zijn bleek en mager gelaat met de groenblauwe oogen had iets zeer suggestiefs onder de zwarte, omhooggekamde haren, die wijduit stonden als een breede muts van zeer sombere kleur. Zijn mond met de dunne lippen kreeg, wanneer hij sprak, iets grimmigs alsof hij bijten wilde, en dan leek het tevens of de zware donkere wenkbrauwen elkander naderden.”

Deze beschrijving was zoo geheel en al van toepassing op hemzelf, dat we elkaar snel en van terzijde, maar betekenend, aankeken.

„De naaste omgeving van zijn woning was zoo somber, dat ze geheel paste bij zijn per-

Het Koloniaal Museum te Amsterdam.

Verleden week is de schutting, die gedurende zoo langen tijd den monumentalen hoofdingang van het Koloniaal Museum aan de Mauritskade voor de Amsterdammers heeft verborgen gehouden, weggenomen. — Onze foto werd direct na het afbreken van de schutting gemaakt.

Een koninklijke doopplechtigheid te Londen.

Het tweede kleinkind van het Engelsche Koningspaar, de dochter van Prinses Elisabeth, is te Londen in de huiskapel van het Buckingham-paleis met groote plechtigheid gedoopt. — De koorknappen, in hun eigenaardige costuums, op weg naar de ceremonie.

naar deze geschiedenis. En oordeelt of het goed, of het echt is. Vergeef me mijn opwinding. Wanneer het uit is, zult ge, ik ben daar zeker van, die volkomen kunnen verklaren. Luistert dus met uw geheele ziel, bid ik u. Van uw oordeel hangt voor mij als mensch en als kunstenaar ontzaglijk veel af.”

Tom nam een der groote beschreven vellen papier van de tafel, en legde het voor hem neer, maar gedurende zijn gansche verhaal wierp hij er slechts zelden een blik op; zijn groote groenblauwe oogen bleven meestentijds met een starre vastheid op ons rusten. Hij begon:

„Alleen, in een vervallen boerenwoning diep in den polder, woonde een zonderling. Hij had zich daar opgesloten met zijn boeken en zijn ziel; en in zijn wilde hart brandde maar aldoor het verlangen, het antwoord op de levensvragen, die zich in zijn brein hadden opgestapeld, aan die boeken te ontrukken. De natuur had hem ook

soonlijkheid, en men vroeg zich af of zijn karakter door het dagelijks aanschouwen van dat landschap zoo gegroeid was, of dat, door een of andere onverklaarbare werking, die omgeving als een levend wezen bewust was van haar vreeselijke roeping: het tooneel te moeten zijn, waar de tragedie van dit leven en het bloedig drama van het slot zich zouden afspelen. Denk u een triestig pad, dat in twee rijen hooge populieren gevat, van den landweg naar zijn woning voerde, en wel een ontzaglijken vingerscheen, die aan de voorbijtrekkende menschen zijn huis als een plek des onheils aanwees. Denk u niet ver van dat huis een vijver, zoo naargeestig als een pool des doods, die vroeg of

laat zijn prooi zou opeischen. Denk u een oud, rampzalig vervallen huis . . .” (En zoo ging het verder; het werd een beeld, zoo volkomen gelijk aan zijn omgeving, dat wij elkaar wer met een steelschen blik van verstandhouding aankeken.)

„De zonderling had geen omgang met de buitenwereld, zooals ik reeds zeide. Alleen een zestal gelijkgestemde vrienden, dat wil zeggen: vrienden, die allen kunstenaars waren en hem dus konden begrijpen. Maar of ze hem ook werkelijk begrepen, en of ze zijn wilde en voor niets terugdeinzende natuur volgen konden, was ten slotte nog een groote vraag.” (Hier gaf de verteller een scherpzinnige beschrijving van het karakter van zes persoonlijkheden, waaruit wij toehoorders allen ons zelve herkenden.)

„Op een keer gebeurde het ongelooflijke; de zonderling, die nooit anders dan alleen in den polder werd gezien op zijn avondtochten, was op een avond, een liefelijken zomeravond, niet alleen meer; hij werd vergezeld door een jong meisje uit den omtrek, dochter van een der vlasbouwers, wier velden wat naar het Oosten lagen, aan de andere zijde van den heerweg. Zij was tener en blond, en haar gezichtje was zoo fijn van snit als de fijnste camee. Als ze lachte met haar kleine glinsterende tanden, dan kreeg wie haar aankeek, een dergelijke sensatie als wanneer plotseling de zon schijnt over het landschap. En wanneer ze u vriendelijk aanzag met de glanzende bruine oogen, dan was het of de hemel openging. Zoo althans vond de zonderling. En omdat hij dit vond, kreeg hij haar lief.”

Onze belangstelling was zoo mogelijk nog grooter dan in den aanvang, want de beschrijving van het meisje was die van zijn verloofde Adi. — Het gelaat en de stem,

die een zekere teederheid hadden, toen hij van zijn liefde sprak, werden eensklaps woest en boosaardig, toen hij vervolgde:

„Maar die liefde veranderde in haat.” (Bij die woorden herinnerden we ons allen, dat een zevende, minder intieme kennis ons vóór eenige dagen verteld had, dat de verloving van Adi en Tom verbroken was, dat er althans een heftige scène tusschen hen voorgevallen was, maar den dag daarop had dezelfde kennis 't weer tegengesproken, en dus meenden wij, dat dit heele bericht uit de lucht gegrepen was. Maar nu . . . De afwezigheid van Adi, die anders altijd deze letterkundige soirées bijwoonde . . . En die onheilspellende toon van den verteller . . .)

„Maar die liefde werd haat,” herhaalde Tom op nog wreeder toon. Hij was eenigszins naar voren gekomen in het lamplicht en dat bescheen nu vanonder de donkergroene kap het onderste gedeelte van zijn gelaat, dat toornig

Boerenleven in Hongarije.

Een Hongaarsche koeienherder met zijn leerling en kudde in de poesztza — een schilderachtig tafereel!

Zie vervolg op pag. 8

KLEINE-AUTOTOERISME

Wat kunnen we met onzen kleinen wagen doen?

DOOR TOM SCHILPEROORT

WENKEN VOOR BEGINNERS.

Een héelen boel méér, dan de meeste menschen denken, wat afstand en toer-capaciteit betreft; een heelen boel minder, dan sommigen denken, die hun wagentje maar bevrachten met bagage en menschen, en meenen dat, „zoolang-ie-t-trekt”, het wagentje ook niet overbelast is.

Onze tegenwoordige kleine wagen — waaronder ik versta, om in begrijpelijke termen te blijven, een kleinen 4 cylinder-motor, met een chassis hoogstens voor 4 personen-last bestemd, van wat men gemeenlijk ongeveer 10 Pk capaciteit noemt, bij normale snelheid, — is een waarlijk buitengewoon soepel en betrouwbaar toervehikel geworden. Wat in dit genre bestaat, is in de laatste jaren dermate verbeterd en bruikbaar geworden, dat men waarlijk voor de grootere betrouwbaarheid geen grooteren wagen behoeft aan te schaffen. De huidige wagens verschillen natuurlijk onderling

Ook over de besneeuwde passen voert ons de kleine auto...

in arbeidsvermogen en comfort, maar ook de kleinste zijn tegenwoordig in staat, om zeer behoorlijke prestaties te verrichten op toergebied, welke ver over onze grenzen kunnen voeren.

Dit is nu echter lang nog niet tot iedereen doorgedrongen. Nog niet zoolang geleden, enkele maanden slechts, ondernam een mijner kennissen het stoute plan, met een Fordje naar de Riviera te komen in 5 dagen tijd! ... Toen dat in zijn familie bekend werd, vond men deze onderneming voor een familievader, op z'n zachtst gesproken, vermetel! Men ontveinsde hem niet, dat men niet heelemaal meer vertrouwde op een normale werking van zijn verstand, en twijfelde dan ook niet, of na den derden dag zouden noodtelegrammen, vrienden en familie van het sneeven van de onderneming verwittigen ... Integendeel arriveerde de Ford met inhoud op den daarvoor bestemden datum zonder eenig oponthoud of accident te Nice, en toog men, na een veertien dagen aangenaam te hebben doorgebracht, op dezelfde wijze terug en arriveerde natuurlijk ook behouden in het vaderland!

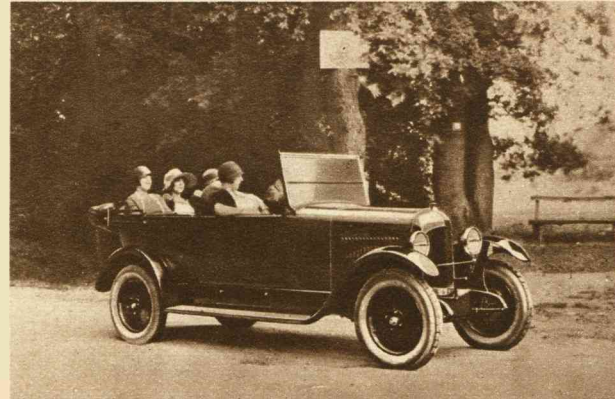
De simpele redeneering van mijn vriend was geweest: waarom zal m'n Ford, die me iederen dag — laten we zeggen — naar Hilversum en terug vervoert, het minder doen of duurder indien hij mij nu eens iederen dag in rechte lijn een stuk verder brengt? ... Een logische gevolgtrekking, nietwaar, die ook volkomen juist bleek in de praktische toepassing ervan. En wat voor deze Ford gold, geldt natuurlijk voor alle goede kleine wagens, ook met 'n kleineren motor dan de Ford heeft. Talrijke voorbeelden zijn hiervan uit de praktijk aan te wijzen!

In dit opzicht worden de kleine wagens gemeenlijk onderschat. Men acht ze wel in staat om een vrij geregelden dienst op een rechten weg te doen, maar begint aan hun capaciteit te twifelen, zoodra het geldt wegen aan de andere zijde der landsgrenzen, of voor langere tochten.

Nu dient men echter te bedenken: dat in de eerste plaats de wegen over 't algemeen buiten ons land beter zijn dan in ons land, enkele uitzonderingen, als bijvoorbeeld sommige keiwegen in België en Noord-West-Frankrijk, daarbuiten gelaten. Ook hier en daar in Duitschland zijn er nog gedeelten, waar na den oorlog nog niet veel aan gedaan is. Maar daar tegenover staat, dat er een aantal uitnemende routes bestaan, waar het rijden heel wat aangenamer is dan bij ons, en waar men dus met z'n kleinen wagen, zelfs met de tegenwoordige 5 en 7 paardstypen, volstrekt niet bang behoeft te zijn, dat ze er meer te lijden krijgen dan bij ons. Integendeel. Echter dien ik hier tevens op een gevaar te wijzen: die vaak uitnemende wegen van kilometers lang, als tusschen Roeroy en Reims bijvoorbeeld, of na Mons, die als rutschbanen over de heuvelen liggen, verleiden de bezitters van kleine wagens

wel tot sneller rijden. Hierin op zichzelf steekt geen gevaar voor een goed bestuurder. Maar hij zal de ervaring opdoen, dat zijn kleine wagen, die thuis in Holland hard liep, die een aardige snelheid te maken scheen, hier, op deze lange rechte wegen, stil schijnt te staan! Of tenminste niet de helft van de snelheid te halen schijnt, dan in het eigen land! Bezit ge dan een snelheidsmeter op uw wagen, dan zult ge wel zien, dat ge U vergist, en dat uw getrouw 7 of 10 Pk-tje hier even hard tippelt als thuis. Maar de lange rechte kolfbaanwegen doen U uwe snelheid gering schijnen, door hun formaat! ... Jakker dus op deze stukken uw wagentje niet voortdurend in de snelste vaart, welke het volhouden kan, af, maar betracht de wijsheid en blijf ook hier eenige procenten beneden dat maximum. Voor motor en wagentje is dat beter. Ge kunt hem gerust eens een poos geheel uit laten loopen, maar maakt ge een beetje grooten tocht, spaar dan ook hier wagen en motor.

Dus: buiten ons land zijn vaak de wegen beter dan bij ons, en niets behoeft U dus in dit opzicht te weerhouden op reis te gaan

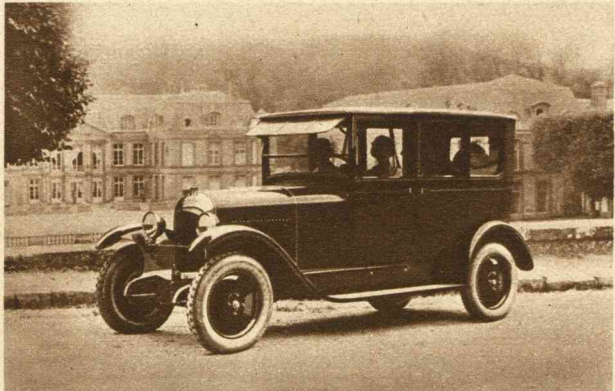

... Zoo goed als door 't bosch van ons eigen land...

met uw wagentje. Verder zult ge, indien ge een courant merk rijdt, nergens last hebben, zoo ge, — wat U ook in het vaderland gebeuren kan, — eens een kleine reparatie hebt. Vooral door de grootte populariteit van de kleine wagens tegenwoordig, is de technische constructie ervan bij zoo goed als alle reparateurs bekend. Banden vindt ge overal.

Wat U verder nog zou kunnen weerhouden, zouden de bergen zijn ... Wat kan mijn wagentje, denkt ge, in bergterrein presteeren, of zal ik overal op vlak terrein moeten blijven, gelijk thuis? Niets is minder waar. De goede kleine wagens kunnen in bergterrein evenzoo goed gebruikt worden, zoo de wegen goed zijn, als de grootere. Natuurlijk moet men niet in den winter of het vroege voorjaar er de Alpenpassen mee over willen. Maar een mijner kennissen trof dezen zomer zelfs op den hoogen Col du Lauteret over de 2299 M. een 5 Pk Citroën aan, die naar boven geklauterd was! Die toeristen hadden er weliswaar den tijd voor genomen en zich niet laten verleiden races met grootere wagens te gaan houden, — wat hun trouwens ook minder gelukt zou zijn — maar ze waren zonder forceeren boven gekomen, en daalden weer rustig aan de andere zijde af.

Dit was nu zoo ongeveer het kleinste type automobiel, dat er bestaat, maar zoodra ge in de 10 Pk-serie komt, slaagt ge al in heel wat meer, in bergterrein. De kleine conduite-intérieures, zelfs met 4 personen en bagage (deze natuurlijk binnen bescheiden grenzen), van 9 en 10 Pk, als de Citroën Tout-Acier maken tochten, welke voor een grooten wagen niet onderdoen. Ze doen er alleen natuurlijk wat langer over, omdat ze niet die gemiddelde snelheid der grootere wagens halen. Maar komt dit het toerisme al weer niet ten goede? De prestaties van de 9 Pk Mathis, van eenigen tijd terug, die zonder stoppen 30.000 KM. aflegde, ook gecarosseerd met een gesloten koetswerk, een z.g. conduite-intérieure, bewijzen wel,

De gesloten kleine reiswagen beschut tegen zon en tocht, tegen stof en regen.

dat groote tochten, zonder noemenswaardig oponthoud, of mankement, niet meer tot het rijk der fabelen behooren! Indien ge in uw vacantie daar een tiende deel van af legt, dan kunt ge met voldoende daarop terugzien, dunkt me.

Natuurlijk zult ge eenige rijkennis moeten bezitten. Wat in

bergterrein b.v. voor goed rijden een groote factor is, is het rijden op de juiste versnelling en het tijdig weten om te schakelen. Door ons vlak terrein hebben de meeste Hollandsche automobilisten zich een slechte rijmethode aangewend (welke methode ook door 't vele gebruik van Amerikaanse wagens in de hand gewerkt is), waarbij een zeer belangrijk orgaan van den wagen, de versnellingsbak, genegeerd wordt, of bijna, en waarbij men zich door alle snelheidsafwisseling heenlaat door het slippen laten van de koppeling, terwijl de versnellingshefboom, als een heilig instrument, te hanteeren gemedend wordt! Deze rijmethode heeft heel wat koppelingen aan een voortijdig en absoluut onnoodig vroeg einde geholpen! Die vrees voor omschakelen dient in de bergen het eerste te zijn, wat men moet afleeren! Het geheele geheim om in de bergen zijn wagen goed te rijden, en zoo economisch mogelijk te gebruiken, schuilt in het omschakelen op het juiste oogenblik, als de motor nog op een flink aantal toeren draait, en dus op zijn gemak arbeidt. Schakelt men om als de wagen 't niet meer doet, dus niet meer „kan”, dan komt-ie lang zoo gemakkelijk niet meer naar boven, is in de meeste gevallen „de vaart eruit”, en klimt ge den verderen afstand met veel geringere snelheid als noodig was, en met meer moeite voor den motor, dus met meer brandstof- en olieverbrijng. Het is hier niet de plaats, om daarover technisch uit te weiden, ge kunt dat stellig in de vaktijdschriften vinden. Maar vrees dat uw wagen het niet doet, behoeft ge met de tegen-

... Of door 't heuvelland van Zuid-Limburg.

woordige bewonderenswaardige pittige kleine motoren niet te hebben, als ge geen overdreven eischen gesteld hebt aan den gestorsten last in den vorm van bagage en passagiers.

Wat dit laatste betreft: overlaadt uw wagentje nooit. Zorg, dat, ook belast, uwe veeren gelegenheid krijgen hun werk te doen. Schokbrekers zijn in zoo'n geval uitnemend. Houdt ook uwe banden (ballon) op de juiste spanning. Dit is een der voornaamste factoren om aangenaam te rijden en zuinig. Kleine tabellen kunnen U hier als leidenoer dienen, verder uwe ervaring, in verband met het gewicht van den wagen volbelast.

Reist ge in een kleinen open vierpersoonswagen met z'n tweeën, leg uwe bagage dan in de achterzitplaatsen en bedek deze met een vakkensluip voorzien zeil. Op deze wijze houdt ge de belasting van uw wagentje zoo zuiver mogelijk en tevens den inhoud vrij van stof. Schaf U voor bergterrein een hellingmeter aan die niet veel kost, opdat ge U niet laat verrassen door wegen die stijgen en U waterpas lijken. Rijdt ook niet veel harder dan ge gewoonlijk in uw eigen land doet. Tracht geen ren-allures aan te nemen, houdt U bij de snelheid waarvan ge ervaring hebt en welke uw wagen gewend is. Want hogere continu-snelheden vragen van motor en wagen meer dan lagere en behalve in het geval dat ge uw wagen voor het vertrek expresselijk met het oog Javrop eens extra hebt laten naziën, zou zoo'n hogere snelheid U parten kunnen spelen omdat ge van de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien nog geen ervaring hadt.

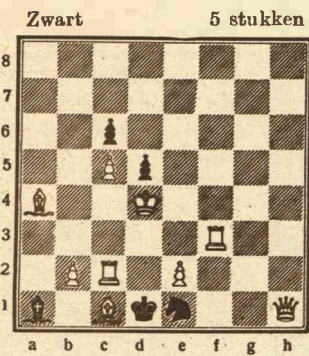
Koopt verder goede kaarten, en laat U adviseeren door den A.N.W.B. of de andere bonden, zoo ge omtrent routes en verblijfsplaatsen inlichtingen wenscht. Wegrijden zonder een bepaald plan en bedoeling is zeer verleidelijk, maar alleen voor ervaren toeristen zonder teleurstelling mogelijk. Eenige kleine reserve-deelen en een reserve benzinereservoir of blik op de treeplank, zal U verder voor mogelijke verrassingen vrijwaren.

En hebt ge dit alles voor elkaar, gaat dan zonder vrees op reis. Uw wagentje, 7, 9 of 10 Pk, zal U, als 't van goed ras is, niet in den steek laten! Frankrijk en Zwitserland, Savoye, Beieren staan voor 't grootste deel voor U open! Normandië, zoowel als Auvergne, de Zee-Alpen zoowel als Provence, de Vogezen zoowel als de Eiffel of het Schwarzwald kunt ge met uw kleinen vriend bereiken. Natuurlijk zijn daar meer en minder goede wegen, maar met beleid en moed zult ge U zeker zeer mooie kunnen uitzoeken, en zult ge, teruggekeerd, uw kleinen auto, welke ge in uw werk of ambt al leerde waardeeren, nog sterker apprecieeren, nu hij ook te uwer ontspanning zoo'n nuttige en prettige kameraad bleek!

Schaken.

PROBLEEM No. 81 (Zelfmat-drieziet).

Auteur: Dr. E. Birgfeld, Chemnitz.

Zwart 5 stukken
Wit 9 stukken

Oplossing Probleem No. 78:

1. Lf8, dreigt. 2. Tb2 mat;
1. —, Dd5. 2. De2 mat;
1. —, Df5. 2. Lf1 mat;
1. —, Pb6. 2. Pd6 mat;
1. —, Tf8. 2. Dd7 mat;
1. —, Pd5. 2. Tc5 mat; enz.

K. v. O. te Magelang (Zooals U gezien zult hebben, viel U een prijs van f 2.50 ten deel. Ik zal daarvoor het verlangde koopen en opzenden).

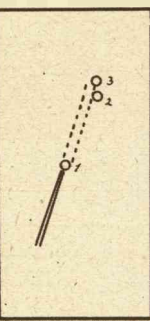
Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Poortlandlaan 40, Delft.

Biljarten.

UIT EN VOOR DE PRACTIJK.

III.

De ligging der ballen op het diagram is van dien aard, dat doorschieten niet mogelijk is vanwege het kloksen van 2 op 3. Andere caramboleermogelijkheden zijn: van lossen band of van 2 met rechtsch effect over den korten band, doch deze beide manieren zijn zeer riskant en derhalve ondeugdelijk. De eenvoudigste manier is ook in dit geval de eenig juiste: namelijk dun raken volgens de teekening. Maar alweer, evenals bij de stooten in de twee voorgaande rubrieken, is het voor het gelukken van dezen bal noodzakelijk, dat men bal 1 treft niet aan den bovenkant en met eenig effect, doch zoo laag mogelijk en absoluut zonder effect. Hierdoor bereikt men een zuiver rechtlijnigen loop van den bal en tevens bewerkt men erdoor, dat bal 1 na het treffen van 2 maar flauw van richting verandert, zelfs al is bal 2 te dik geraakt.

Biljarter.

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

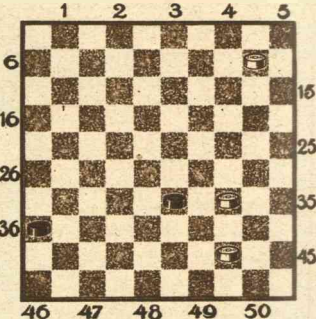
H. J. A. van Gelder, Rotterdam.

Schijn bedriegt! Men zou

No. 104.

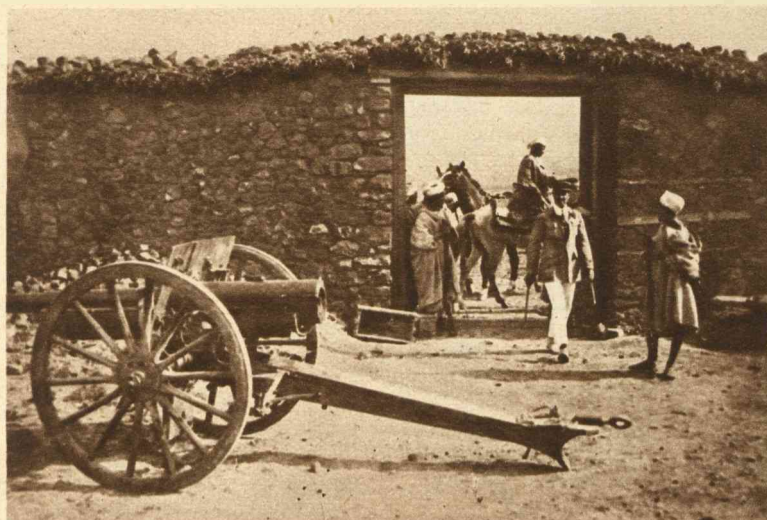
zoo denken: wit speelt eenvoudig 34—29 en dan 10—5 en klaar is Kees, want schijf 44 houdt zwart tegen! Wit wint wel, maar zóó gemakkelijk niet! Het is weer een van die fijne eindspelletjes van den heer Van Gelder. Wit speelt natuurlijk 34—29, zwart 33 x 24 en wit 10—5! Men lette nu echter eens op, hoe zwart nog remise wil maken. Zwart 24—29, wit 44—39?, dan zwart 29—33 en 36—41. Maar als wit op 24—29 van zwart eens met zijn dam ging spelen?

Wel, dan speelt zwart toch 29—33 en zoo noodig 33—38. Wordt deze schijf geslagen, dan loopt zwart met 36 naar dam. Hoe kan wit dan winnen? Nu, door na den 2en zet 5—10 en daarna 10—15 te spelen. Dan moet zwart 33 offeren, anders slaat de witte dan beide schijven. Speelt zwart daarna 36—41, dan plaatst wit zijn dam weer op 10 en naar gelang zwart nu dam haalt (op 46 of 47) op 5 of 15 en wint! Leerzaam en verrassend!

Ge o.

UIT HET VOLLE LEVEN

Abd-el-Krim krijgs-gevangene der Franschen

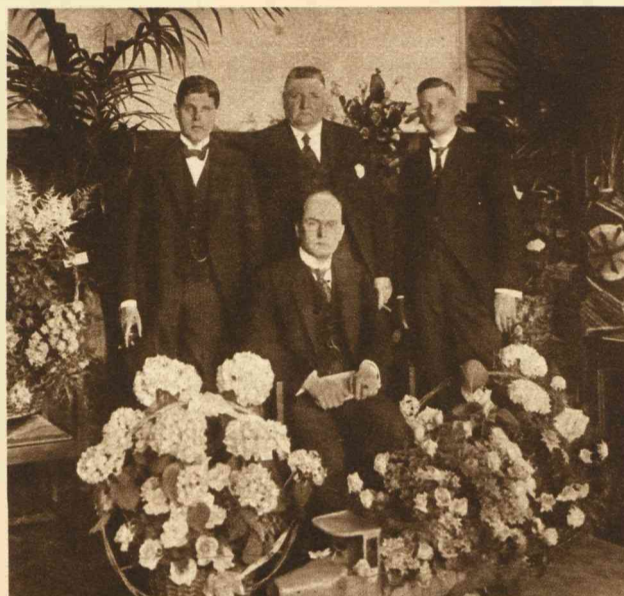
Links: de aankomst van den leider der Riffi te Targoeist, den eersten Franschen post achter het front, waar hij eenigen tijd verblijf gehouden heeft.

Rechts: Abd-el-Krim (X) met twee stamhoofden, temidden van Fransche officieren. (XX) Krim's zwager Boegi bar.

Hiernaast:

de heer F. J. MIJNSSEN, Directeur van het Postkantoor te Breda, die den 1en Juni zijn 40-jarige ambtsvervulling herdacht.

Het 50-jarig bestaan van den Gemeentelijken Reinigings-, Ontsmettings-, Motor- en Vervoerdienst te Rotterdam.

Een foto der directie, temidden van de haar op de receptie aangeboden bloemen. Zittend: Dr. Jhr. M. F. de Bruyne, directeur. Staande v.l.n.r.: de heeren Jhr. J. L. G. Köhler, C. J. Clavemans, G. Vermeulen.

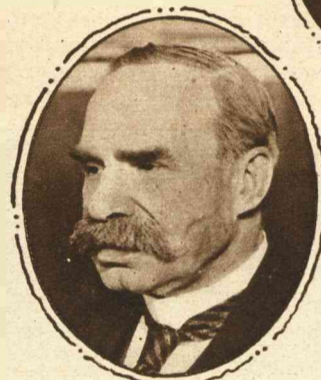
Hiernaast:

de heer J. K. BUDDE, hortulanus te Utrecht, die den 1en Juni zijn 65en verjaardag vierde. In het begin van het volgende jaar zal de heer Budde zijn functie van hortulanus neerleggen.

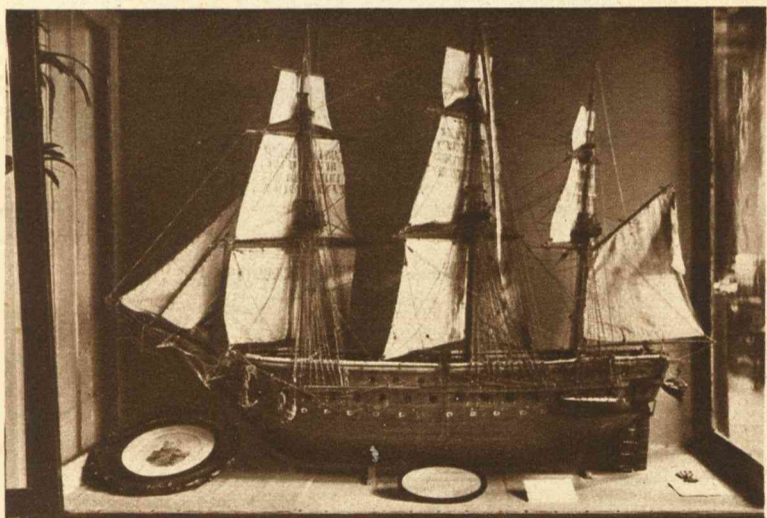
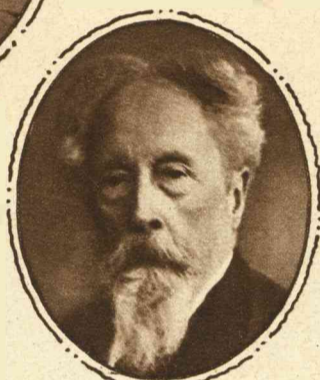
Hiernaast:

de heer J. W. SPAARGAREN, referendaris belast met het geldelijk beheer bij het Agentschap van het Ministerie van Financiën te Amsterdam, vierde 31 Mei zijn 40-jarig jubileum.

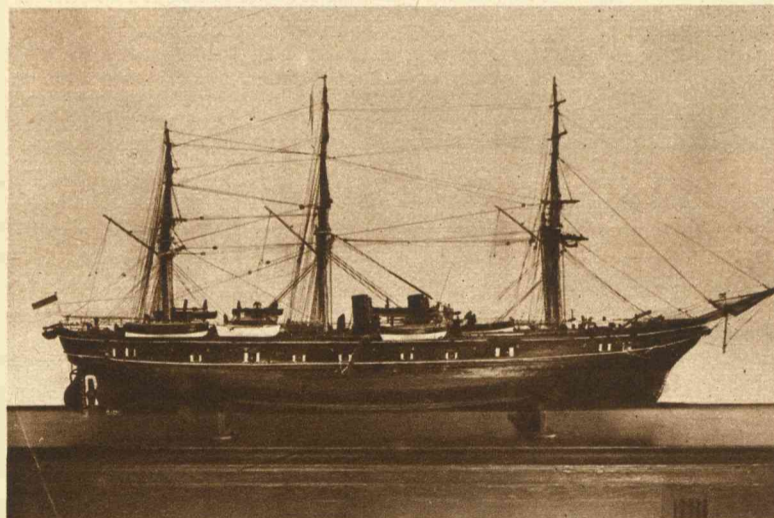
Hiernaast:

Ph. J. BARON VAN HEEMSTRA, oud-burgemeester der gemeente Hattem, die aldaar op 81-jarigen leeftijd is overleden.

Van de Tentoonstelling „De Kon. Marine in de 19e eeuw”.

in het Scheepvaartmuseum te Amsterdam. — *Links:* een model van een oorlogs zeilfregat uit de eerste helft der negentiende eeuw. *Rechts:* een gecombineerd stoom- en zeil-oorlogsfregat uit de laatste helft der negentiende eeuw.

De internationale Conferentie over de Meisjespadvinderij te New York (U. S. A.)

Links: De „belangstellende gast”, „observer”, uit Duitsland en Presidente van de Pfadfinderinnen, Frl. Hertwig (X), die bij de rally in Boston de oude keizerlijke vlag voor haar gereed vond en die volgde, maar in Camp Edith Macy, New York State, weigerde aan eenigen officieelen optocht deel te nemen, omdat men daar de vlag van de Republiek in gereedheid had. Frl. Hertwig is „Landesgeschäftsführerin” van de Deutschnationale Volkspartei. *Midden:* Op Cedar Hill Mass. V.l.n.r.: Mevrouw Wynaendts Francken (Nederland); Miss Schneider, de afgevaardigde van Luxemburg; Dean Emerita Louisa Arnold, presidente van de 100.000 Girl Scouts in de Vereenigde Staten; de presidente van den International Council Mrs. Essex Reade. *Rechts:* de gedelegeerden van 26 landen naar de internationale conferentie over de meisjespadvinderij aan boord van de Eastern Steamship Cy tusschen New York en Boston.

Het tweejaarlijksch congres van den Centralen Nederlandschen Ambtenaarsbond, dat de vorige week in den Haag werd gehouden. Het bestuur, 1e rij, v.l.n.r.: de heeren Soesan, Koren, Waterberg, Schipper. 2e rij: Schutz, Noordhof (voorz.); J. ter Laan, Piijper en Stiel. 3e rij: Gerners, Luberti, v. Stapelen, Hartog en Lub.

en boosaardig bewoog bij het uitstooten der woorden. Het was of hij bèet. „De oorzaak van dien ommekeer zal ik in het kort vertellen. Het verhaal ervan is trouwens kort. Als alle vreeselijke pijnen is ook deze kort. Duurden ze lang, we zouden ervan sterven. Op een morgen, — let wel, op een morgen; hij verliet anders nooit in den morgen zijn boeken, — ging de zonderling naar de vlasboerderij, die oostelijk van den landweg ligt. Zijn gang was voor wie hem kenden zeer ongevoel; hij draafde, draafde als een paard. Want zijn jonge hart gaf dat tempo aan. Zijn hart was verheugd; de liefde en de jeugd hadden gezegevierd. Zijn verlangen tot weten had het afgelegd tegen zijn liefde voor dat meisje. Na veel denken en innerlijken strijd had hij besloten het dadelijke, het aantlokkende te grijpen, het levensgeluk, dat hem voor hij haar kende banaal geschenen had, doch dat hem nu het heerlijkst levensdoel geworden was. Hij had aan zijn ouders geschreven, met wie hij in onmin leefde vanwege zijn zonderlinge, in hun oog waanzinnige levensgewoonte, hoe de zaken stonden; dat hij een meisje had liefgekegen, en hij daardoor geheel van meening veranderd was, dat hij naar het ouderhuis wilde terugkomen om daar zijn aandeel in den arbeid op de boerderij op zich te nemen, zodoend op de manier, die altijd in de familie gebruikelijk was geweest, zijn brood te verdienen, en eerstdaags met het meisje te trouwen. In de vervoering van zijn liefde en het verlangen naar een leven aan de zijde van haar, die hij liefhad, was er in zijn brief aan zijn ouders een teedere toon gekomen, iets van

En 60-jarige echtereeniging

De vorige week herdachten de heer J. Uilenberg, oud-hoofd der school te Zuidwolde en zijn echtgenote den dag, waarop zij vóór 60 jaar in het huwelijk traden.

de oude genegenheid en daarmee een zeker schuldbesef en berouw. Begrijpt ge dat? En al schrijvend waren de oude herinneringen uit zijn jeugd hem komen ontmoeten, zoodat het slot van den zoo moeizaam begonnen brief een spontane ontroerende bede om vergiffenis werd. In spanning wachtte hij een dag op het antwoord. Hoe zou dat luiden? zoo vroeg hij zich voortdurend angstig af. Het antwoord kwam, en... het bleek, dat de ouders hem al vergeven hadden, lang voor hij het hun vroeg. Vol liefde hadden ze steeds aan den verloren zoon gedacht. Hij kon dadelijk komen. Ze zouden hem met open armen ontvangen alsof er niets gebeurd was. En die zonderling ging, en, terwijl zijn vader hem de bevende hand ten welkom toestak en zijn moeder hem weenend kuste, dacht hij aldoor, aldoor aan het meisje, en dat hij nu gauw met haar zou kunnen trouwen. En dat hij dien morgen draafde als een paard, was, om snel bij haar te zijn om het nieuws te vertellen. Zijn hart popelde van verlangen. Wat zou ze verrukt zijn over dat goede nieuws. De weg, hoe kort ook, was hem te lang. Hij holde, holde voort. Vlak bij de bosschages, die de hoeve omringden, aangekomen, bleef hij eensklaps staan, ademloos. Hij had de beminde stem herkend. Zij praatte druk, blijkbaar tegen een ander meisje, een van haar zusters vermoedde hij; althans een andere meisjesstem lachte luidkeels ertusschendoor. De zonderling meende zijn naam op spottenden toon te hooren uitspreken. En een vreeselijk vermoeden deed hem nadersluipen. Verborgen door de heesters luisterde hij, en hoorde tot zijn ontzetting hoe zij hem hoonde om zijn verliefd-

WIE ZIJN DAT? - ONZE NIEUWE PRIJSVRAAG

Hierboven plaatsen wij de vierde en laatste serie portretten van bekende tijdgenooten. Wij zullen thans gaarne van onze lezeressen en lezers vernemen, wie de afgebeelde personen zijn. Onder hen, die het grootst aantal juiste namen inzenden, worden de volgende prijzen verloot: Een eerste prijs van f 25.—, een van f 15.—, twee van f 5.—, vier van een rijksdaalder, vijf reproducties van de kleurenbijlage „Bollenvelden” van ons Pinksternummer, opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreed in fraaie lijst, en voorts nog een aantal troostprijzen, bestaande uit fraaie gravures. — De antwoorden moeten vóór 30 juni a.s. in ons bezit zijn. Wij verzoeken te adresseeren: Redactie „Panorama”, Doezastraat, Leiden, en op de enveloppe of briefkaart te vermelden: Prijsvraag: „Wie zijn dat?” In ons volgende nummer zullen wij den uitslag mededeelen van onze Prijsvraag: „Wie kent ons eigen land?”

heid en toewijding. „Ik houd hem maar wat voor den mal,” lachte ze, „voor dien zot zelf voel ik eigenlijk niets, maar ik heb hem zoover gekregen, dat hij weer naar zijn ouders teruggaat. Die hebben een reuzeboerderij, en daar word ik de bazin nu van. Dan heb ik een onbezorgd, lui leventje...” De zonderling hoorde al niet meer. Hij was als een razende opgesprongen en naar zijn huis teruggehold. Urenlang zat hij daar suf met haar portret in de hand, en haar brieven. En alles wat hem aan haar herinnerde vernietigde hij. Alles... behalve een koperen jagersfluit, waarmee hij haar het sein gaf om te komen 's avonds als hij klaar was met zijn werk. Zij kon dat gemakkelijk hooren in haar woning, die niet zoo veel verder dan de straatweg lag, en in vijf minuten (hij had het uitgerekend: precies in vijf minuten) was ze er. Hij ging natuurlijk voor het open venster staan om te fluiten.... Kijk, zoo ging dat.”

En de verteller nam een fluit van de tafel, trad naar het open raam, en liet een hoogen en doordringenden toon hooren. Wij keken elkaar angstig verbaasd aan, maar omdat hij allengs meer en meer was gaan acteren, verklaarden we alles wat hij erbij deed als middel om ons meer onder den indruk te brengen.

De verteller was alweer naar de tafel teruggekeerd, legde zijn horloge voor zich op de tafel, en vervolgde: „Dien heelen dag bleef hij in zijn kamer zitten tusschen zijn trouwe boeken, die hij voor dat gemeene, valsche kind verraden had, die hem met haar laaghartige leugens ertoe had gebracht zijn hoogste idealen te verloochenen. En aldoor denkend en denkend aan zijn schrikkelijk avontuur, maakte een wilde woede als hij nog nooit gekend had, zich van hem meester. Hij zon op wraak. In dien eenen dag was zijn hart zoo hard geworden als een steen. En dien avond had hij een vreeselijke wraak uitgedacht. De afspraak tusschen hen was, dat hij, nadat hij gefloten had, op zijn horloge zou kijken, en als de vijf minuten

om waren, kwam hij naar het open venster, en ze stond dan altijd reeds op het heel smalle paadje voor den vijver, met het gezicht naar zijn venster gericht, terwijl zij 't gezicht belichtte met het lantaarntje, dat ze altijd bij zich had om in den donkeren polder haar weg te vinden. Soms was zij er al binnen de vijf minuten, en dan bleef ze wachten tot hij voor het venster kwam. Want, zoo was de afspraak, hij zou niet komen kijken vóór de vijf minuten om waren. Het was een grap, zooals gelieven die wel meer tusschen elkaar beraamen, en ze hadden elken avond weer opnieuw groote pret erom gehad. Zijn wraak nu zou hierin bestaan, dat hij haar dien avond fluiten zou als gewoonlijk. Waren de vijf minuten om, dan zou hij met zijn geladen jachtgeweer naar het open venster gaan, en haar doodschieten. Dood, want ze zou het hem gemakkelijk maken door zelf haar gezicht te verlichten. Het lijk zou achterover in den vijver tuimelen, en er zou nooit meer een haan naar kraaien.”

De lezer had zich vreeselijk opgewonden. Hij beefde van het hoofd tot de voeten, en men zag het zweet op zijn voorhoofd glimmen. Wij waren al niet minder ontroerd. Dit leek niets meer op een verzonnen verhaal. Het scheen eer een zelf doorleden werkelijkheid. We wierpen angstige blikken naar elkaar, we wilden hem onderbreken, de obsessie doen eindigen....

Maar reeds las hij verder op wilden toon, na een snellen blik op zijn horloge:

„En hij flóot dien avond. En toen de vijf minuten om waren,

En 50-jarige echtereeniging

Het echtpaar Klaas de Kievid en Johanna de Fluiter te Veenendaal, die den 3en Juni vijftig jaar getrouwd waren.

werd het bloedig slot van het drama voltrokken.”

En toen trad de lezer met tragischen tred op het open venster toe, greep een geweer, dat achter een gordijn verborgen was geweest, richtte het naar buiten, en legde aan. Doodsbleek van ontzetting sprongen de zes toehoorders nu over-eind, eindelijk 'n vreeselijke werkelijkheid vermoedend. Allen tegelijk wilden we hem aangrijpen, we stortten ons op hem.... Maar reeds was het schot afgegaan. Buiten in de duisternis klonk een hartverscheurende gil. Dan een zware plof van een lichaam in het water.

Verlamd van ontzetting stonden wij zessen naar den afschuwelijken moordenaar. Een oogwenk. Dan klonk voor de straatdeur een vroolijke meisjeslach, en bijna tegelijk vloog Adi de kamer in, en omhelsde gierend van de pret haar nog niet geheel van de inspanning bekomen minnaar.

„Wat zeggen jullie ervan? Wat zeggen jullie ervan?” schaterde ze. „Dit is mijn nieuwe methode,” zei Tom trots, „het gewone realisme vind ik niet sensationeel genoeg meer voor dezen tijd. Wij, verhalenschrijvers, moeten tegenwoordig met de bioscoop concurreeren.”

M. Peereboom

„Excelsior” gehuldigd

Zondagavond 30 Mei werd in „Hotel Coiland” te Hilversum de korfbalclub „Excelsior” gehuldigd ter gelegenheid van het feit, dat ze dien dag door een 7—2-overwinning op „W.K.” het korfbalkampioenschap van Nederland verwerfde.

KAMPIOEN BEZUINIGINGSMINISTER.

Deez' eere naam komt toe, naar 'k meen,
Niet aan De Geer, maar Chamberlain:
Die geeft een voorbeeld, waarlijk kras:
Hij draagt een lorgnet met één glas!

DE UITVINDER

Hij moet vroeger een heel verstandig mensch geweest zijn. Vooral zijn getrouwde vrienden vonden hem een slimmerd. „Hij is de eenige van ons, dien ze niet in den val hebben kunnen krijgen,” voerden ze steeds als overtuigend bewijs aan, als iemand er nog aan wilde twijfelen, en ze doelden daarbij dan op het feit, dat hij vrijgezel gebleven was.

Hoe het zij, of-ie vroeger al of niet verstandig was, sinds hij „De Statistiek der Uitvindingen” had gelezen, was hij het zeker niet meer.

Wat hij daar dan in gevonden had? Wel, ik zal u een paar staaltjes vertellen:

„De uitvinder van de bierflesch-stopsluiting was een smid. Terwijl hij zich op een Zondagmiddag verveelde, deed hij spelenderwijs de uitvinding, die hem een vermogen van anderhalf miljoen gulden opbracht.”

„De Fransche uitvinder van een stukje kinderspeelgoed, de z.g. „Cri-cri” (een eenvoudig stukje blik, dat piept, als men erop drukt), heeft daarmee ver over de drie miljoen francs verdiend . . .”

Zulke staaltjes las hij in „De Statistiek der Uitvindingen” Het was steeds een doodeenvoudig iets geweest, wat een ieder te binnen kon vallen als-ie na den eten een oogenblikje stil zat. En steeds waren het millioenen, die ermee verdiend waren.

En dan had hij nog iets gelezen. Namelijk, dat de uitvindingen, waarmee het meest verdiend was, steeds door leeken waren gedaan. Waarschijnlijk kwam dat, omdat de vakmensen te veel vooringenomen waren.

Neen, mijnheer Sloom, die op het kantoor van een aan- nemer de boeken bijhield, was geen vakman. En hij was ook niet met vooringenomen ideeën behebt. Zoodat de weg, om millioenen uitvindingen te doen, geheel voor hem open lag.

Juist toen dit tot hem doorgedrongen was, leerde ik hem kennen. En hij deelde mij direct mede, dat hij bezig was met een uitvinding van buitengewone beteekenis.

„Een uitvinding op boekhoudkundig gebied?” vroeg ik hem.

„Hoe komt u erbij! Weet u dan niet, dat het vaklieden bijna nooit gelukt, een uitvinding te doen, die geld opbrengt?”

„Ja, u hebt gelijk,” zei ik beleefd, ofschoon het feit mij onbekend was, „en waarschijnlijk zijn alle uitvindingen tusschen debet en credit al gemaakt, niet?”

„Dat wil ik nu juist niet zeggen. Misschien dat vandaag of morgen de een of andere zenuw-specialist . . .”

„Een wat . . .?”

„Een zenuw-specialist of een onderofficier of een trein- conducteur of een andere niet-vakman het heele boekhoud- systeem onderstboven gooit en er een kapitaal mee verdient.”

„En u? Op welk . . . welk niet-vakkundig gebied denkt u uw uitvinding te doen, mijnheer?”

„Als u mij belooft te zwijgen . . .”

„Als het graf . . .”

„Alleen maar tot- dat ik patent heb aangevraagd. Daar- na zou ik het zelfs graag willen, dat u erover sprak, op- dat . . .”

„. . . . . Opdat de millioenen gemak- kelijker op u afko- men, nietwaar? Ja, ja, ik begrijp het.”

Hij keek mij wan- trouwend aan. Maar toch zei hij het me. Het ging om een ge- niale — hij sprak steeds van sjeniale — krachtoverbren- ging voor fietsers.

„O, u fietst zeker zelf ook?” viel ik hem in de rede.

„Hoe komt u er- bij? Ik zei u toch, dat alleen niet-vak- mensen . . .”

„O ja, dat is waar ook, neem me niet kwalijk . . .”

Hij keek me weer wantrouwend aan. Maar ten slotte kon hij zijn geheim toch niet meer voor zich houden, en zoo hoorde ik dan dat door de uitvinding van mijnheer Sloom voor- taan iedere fiets van- zelf zou worden voortbewogen.

„Maar de een of andere kracht, mijnheer, benzine, stoom of spiritus misschien, moet toch . . .”

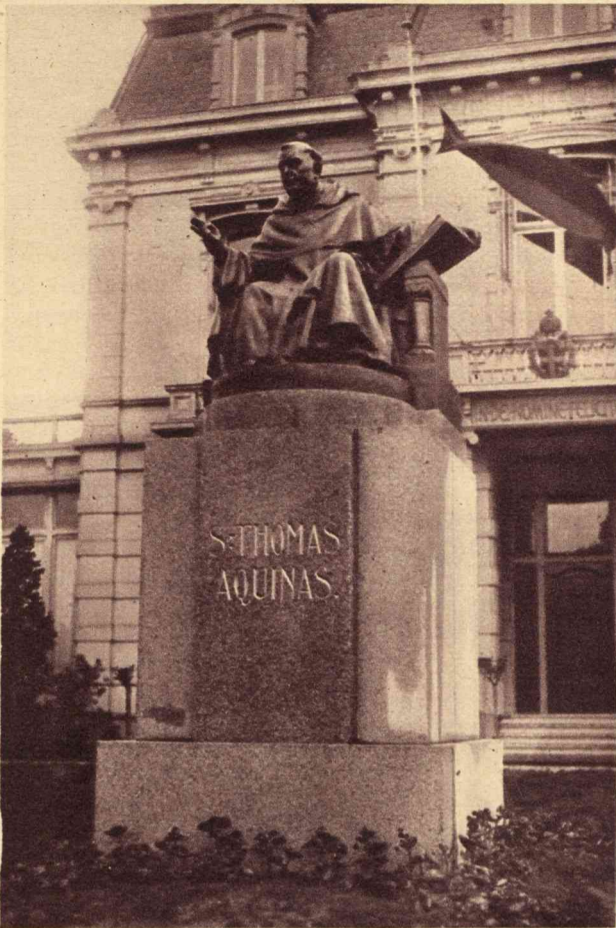
„Juist niet, maar dat is dan ook het sjeniale . . .”

Mijn eerlijkheidszin streed met mijn aangeboren gevoel voor hoffelijkheid. Ik moet hem toch zeggen, dacht ik bij mezelf, dat het dan niet om een sjeniale uitvinding, maar om een sjeniale stommitieit ging . . .

Maar toen zag ik zijn verheerlijkt gezicht en hoorde hoe hij fluisterde:

„Mijn fiets beweegt zich eenvoudig door het gewicht van den rijder.”

Hij zweeg en keek welke uitwerking zijn woorden op mij maakten. Ik geloof, dat ik een beetje dom heb gekeken. Want ik zag, hoe hij medelijdend glimlachte.

Het standbeeld van St. Thomas van Aquino, te Nijmegen, dat de vorige week aan het Curatorium van de R.K. Universiteit aldaar is overgedragen. Het fraaie, door den beeldhouwer August Falise vervaardigde monument, staat op het Keizer-Karepijn.

„Dat een ieder mensch een gewicht heeft, weet u toch, nietwaar mijnheer?”

„Natuurlijk.”

„En dat dit gewicht drukt op alles, waarop het geplaatst wordt, dus ook op het zadel van een fiets, weet u toch ook?”

„Ja, ja, zeker.”

„En dat het meer drukt, naarmate het gewicht van den fietser groeter is?”

deed hij een paar passen achteruit, keek in de kamer achter de kast, onder de tafel en de sofa en opende met een ruk de kamerdeur. — „Neen,” zei hij, „er staat niemand te luisteren. Ik kan het u dus vertellen: Ik breng eenvoudig den druk op het zadel door een licht hefboomsysteem — het moet natuurlijk goed geolied zijn — over op . . . nu waarop denkt u wel?”

„Hm,” zei ik, „ik weet niet, misschien op . . .”

„Op de pedalen, mijnheer, eenvoudig op de pedalen, waar- door de fiets vanzelf voortbewogen moet worden, zoolang er iemand op zit.”

„Hm,” zei ik.

„Nu, wat zegt u ervan?” vroeg hij, en de reine vreugde van den uitvinder klonk in zijn stem.

„Hm,” zei ik, en zweeg verder.

„Ik geloof, dat u het niet goed begrepen hebt,” meende hij na een oogenblikje. En toen herhaalde hij nog eens, wat hij allemaal reeds gezegd had. Met precies dezelfde woorden, heel geduldig. En toen keek hij mij weer vol ver- wachting aan.

„Ik begrijp het heel goed,” zei ik, „maar het lijkt me toch, dat er een of andere natuurwet is, die . . . Kijk eens, ik rijd zelf al een tijd fiets, en . . .”

„Daar heb je het weer,” zei hij medelijdend. „U is voor- ingenomen. U is in één woord . . . (hij trok verachtelijk zijn neus op) . . . een vakman.”

„Vakman of niet-vakman,” zei ik, nu toch een beetje geërgerd, „maar een iedereen, zelfs een H.B.S.-er uit de derde klas, kan u toch zeggen, dat arbeid alleen maar door een ande- ren arbeid kan ontstaan. De arbeid, die tot stand komen moet, is de voortbeweging van de fiets . . .”

„Precies,” zei mijnheer Sloom, met het air van een exami- nator.

„Waar is nu echter de arbeid, dien u op de fiets wilt over- brengen?”

„De druk van mijn . . . van mijn . . .”

„Ja, ja, de druk van uw rug, waar die van naam verandert,” hielp ik hem. „Maar die druk is toch geen arbeid!”

„Zoo? Wat dan?”

„Het zou een arbeid zijn, indien uw . . . uw rug zich tege- lijkertijd naar beneden bewoog.”

„O, wat een eenvoud!” riep mijnheer Sloom minzaam uit, „dan zat ik immers reeds na een paar meter met mijn . . . rug op den grond.”

„Ja juist!”

Mijnheer Sloom keek mij medelijdend aan.

Ik probeerde hem nog te overtuigen: „Neen, mijnheer, de natuur laat zich niet bedriegen.”

„Wat?” riep hij kwaad uit. „Wilt u soms beweren, dat ik een bedrieger ben? Een bedrieger?”

Ik maakte dat ik weg kwam. Misschien had hij me anders wel een vaas naar mijn hoofd gegooid. Vermoedelijk om zijn druktheorie te bewijzen.

Later hoorde ik, dat hij een ingenieur had gevonden, die het hefboomsysteem voor hem had gemaakt, tegen vooruit- betaling. Het moet hem drie maanden salaris gekost hebben.

Maar hij bleef vol vertrouwen.

Weer een week later hoorde ik, dat hij bezig was met het nemen van prac- tische proeven. Maar het ging nog niet heel goed. Waar- schijnlijk moest het drukkende gewicht grooter zijn.

Een week later vernam ik, dat mijnheer Sloom den tweehonderd pond zwaren slager in zijn buurt gevraagd had, op zijn fiets te gaan zitten. Maar nog steeds bleek het niet genoeg. Ofschoon mijnheer Sloom beweert, dat het gewicht groot genoeg is, maar dat het hefboomsysteem nog niet af is. Dat ondervindt nog te veel weerstand bij de wrijving, volgens hem.

Dat is nu onge- veer een maand of drie geleden. De vo- rige week hoorde ik, dat mijnheer Sloom tegen een vriend ge- zegd had, dat hij vlak bij zijn doel was. Het zou geen

veertien dagen meer duren, of hij was er, had hij beweerd.

En inderdaad, hij had gelijk. Want gisteren hoorde ik van zijn hospita, dat ze hem den vorigen dag naar een krank- zinnigengesticht gebracht hadden. Zijn hersens hadden zijn druktheorie niet meer kunnen verwerken.

Bij den tandmeester

Naar de schilderij van G. van Honthorst (geb. 1590 te Utrecht, overl. aldaar 1656).

„Dat klopt ook.”

„Nou . . .? Dat alles was natuurlijk reeds langen tijd voor mijn . . . voor mijn sjeniale uitvinding bekend, die overigens net zoo eenvoudig als sjeniaal is.”

„Zeker,” zei ik beleefd, „dat is trouwens bij alle groote uitvindingen zoo.”

Hij glom van vergenoegdheid en boog zich voorover om iets in mijn oor te kunnen fluisteren . . . maar plotseling

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

44)

Groote Hemel! Belshazzar is buiten," hijgde ze en liep naar het raam. Het heldere maanlicht bescheen de weide buiten en in zijn kouden glans lag de omtrek van het groote paard en de donkere schaduw van zijn vurig rennen als een merkwaardig lange en duistere vlek op het zilverbeglansde gras. Belshazzar, opgewekt door het plotselinge openzetten van zijn stal deur door den Sarcoviër, die in stommen angst zijn vervolger trachtte te ontvluchten, had zijn kop in de hoogte geworpen en was naar buiten gestormd, den man voorbij, die ineengehurkt zat achter de deur — naar buiten in het maanlicht. Duivelsche opgewondenheid deed zijn mager hoofd schudden en hij sloeg met zijn hoeven.

Aan het andere einde van de breede weide wandelde een groote man in een lichte overjas naar de hut, en op het gezicht van het paard stond hij plotseling stil, verschrikt en besluiteloos. Mrs. Sanderson hijgde naar adem.

De man rende terug naar het hek, maar het groote, wilde dier had hem reeds opgemerkt. Zijn schelle, kwaadaardige schreeuw van woede op het gezicht van een van zijn menselijke vijanden weerklonk, de stilte van den nacht verbrekend. Hij draaide zich om, en met platte ooren en ontbloote tanden rende hij over de weide . . . .

HOOFDSTUK XXIV.

Het was reeds Woensdagavond over achten, toen Ada de zitkamer binnenkwam, om Mrs. Carmichael te vragen, of zij het diner zou opdienen. „Ik ben juist naar buiten gegaan om te kijken, mevrouw, maar Miss Helen is nog niet in 't zicht," voegde ze eraan toe.

„Nee, ik zal nog tien minuten wachten," zeide haar meesteres.

De zenuwachtigheid, die haar altijd kwelde, als Helen weg was, was dien middag tot het hoogste gestegen. Tevergeefs verzekerde zij zich, dat het vandaag absoluut onnoodig was. Geen gevaar zou Helen kunnen naderen op Ashwynne, in dat groote huis met zijn leger van bedienden, zoowel binnen als buiten. Het zou de laatste plaats zijn, waar een vijand zich zou willen vertoonen. Maar zonder twijfel was het het feit, dat het vandaag de 21ste verjaardag van het meisje was, dat haar zoo nerveus maakte. Den heelen dag was ze zich de korte spanne tijds bewust geweest, die Helen scheidde van het oogenblik, waarop zij alles zou weten, en die, als zij verkoos, haar buiten alle gevaar zou plaatsen. Zij hoefde slechts haar verlovings met Denys Berrick aan te kondigen . . . .

Mrs. Carmichael, die hardnekkig geloofde in het goddelijk recht en de verantwoordelijkheid van koningen, had toch altijd in het diepst van haar hart gebeden, dat de hooge rol, waarvoor zij het meisje zorgvuldig had voorbereid, nooit de hare zou mogen zijn. De verschrikkingen van dien nacht in Maart in Sarcovia, nu zestien jaar geleden, waren tē diep in haar geheugen gegrift.

Vandaag had zij de uren, die voorbijgingen, geteld, zichzelf koortsachtig bezighoudend met voorbereidingen voor den laatsten avond, welken Helen en zij zouden doorbrengen als moeder en dochter. Het diner van dien avond zou het eindpunt zijn van de verhouding, die gegroeid was tot iets zeer bijzonders voor haar, en zij zou deze slechts zeer noode verbreken.

Zij had de tafel versierd met de meest geliefde bloemen van het meisje, en een langen ketting van topazen, die haar verjaarsgeschenk zou zijn, lag naast haar bord. Om zeven uur was zij gekleed voor het diner en liep rusteloos door de zitkamer, hier een boek rechtzettend, daar een vaas met bloemen schikkend, terwijl Sandy haar als een schaduw volgde. Toen het halfacht geslagen had, en het daarna kwart voor acht werd, zonder dat Helen verscheen, trachtte zij zichzelf gerust te stellen met de gedachte, dat Danvers' vrienden met een lateren trein zouden gekomen zijn. — De laatste kwam zoowat tien minuten voor negen binnen; en dan zouden ze in den trein gedineerd hebben en zou het diner op Ashwynne niet voor hen worden opge-

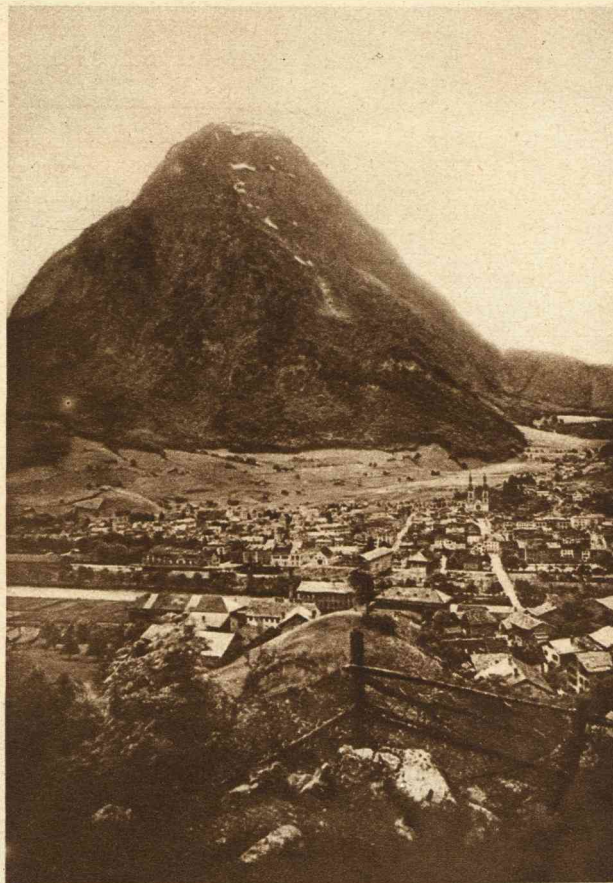
houden. Men had afgesproken dat Helen op Ashwynne zou blijven, tot deze gasten aangekomen zouden zijn. Daarom was het duidelijk, dat zij daar zou dineeren. Toch was het zonder twijfel vreemd, dat zij geen boodschap gezonden had, om te zeggen, dat het laat zou worden; het was niets voor haar, om aan dergelijke dingen niet te denken.

Weerspannig besloot Mrs. Carmichael, dat het vruchteloos was, langer te wachten. Zij at haar eenzaam maal en Helen's geliefkoosde schotels, speciaal besteld voor deze gelegenheid, gingen bijna onaangeroerd weg; Ada had juist de koffie binnengebracht, toen er gebeld werd. Ze haastte zich naar buiten; maar de auto, die voor de tuindeur stond, was die van de Berricks. In den auto zaten Denys Berrick, zijn zuster en Jim Warriner.

„Ik heb juist deze twee van het station gehaald," zei Denys. „En Blanche was erop gesteld om hier stil te houden, om Helen haar verjaarscadeau te geven."

(Hij had „Miss Carmichael" laten varen, zelfs in het publiek; Helen had het hem niet belet, daar men er weinig in zag, elkaar bij den voornaam te noemen.)

„Dat was erg lief van haar," zei Mrs. Carmichael, „maar Helen is nog op Ashwynne." De ongeruste uitdrukking op haar gezicht loochende haar rustigen, nuchteren toon. „Zij heeft Mrs. Heathcote gezelschap gehouden tot er nieuwe gasten zouden zijn, die van-

Gezicht op Glarus en Glärnisch (Zw.)

Hierboven reproduceeren wij een der talrijke, fraaie afbeeldingen uit het bij A. W. Sijthoff's Uitg. Mij., te Leiden verschenen prachtwerk „Zwitserland". Ongeveer 250 buitengewoon fraai uitgevoerde illustraties in koperdiepdruk verlichten dit boek, dat met den aangenaam door den heer A. Pieters, Directeur der Nederlandsche Reisvereniging, geschreven tekst een standaardwerk van den eersten rang vormt. Het verschaft een blijvende herinnering aan hen, die het schoone Zwitserland bezochten, terwijl zij, die het voornemen koesteren er heen te gaan, zich door dit boek op prettige wijze oriënteren kunnen in het hun nog onbekende land. Ten slotte zijn ook allen, die niet in de bevoorrechte omstandigheid verkeeren, uit eigen aanschouwing met de onvolprezen natuurpracht van de Bondsrepubliek kennis te maken, door dit boek in staat gesteld een uitmuntenden indruk ervan te krijgen.

daag zouden aankomen. Zijn ze niet met uw trein meegekomen?"

„Nee, er was niemand voor Ashwynne," zeide Blanche. „Wij waren de eenigen die hier uitstapten."

„Werkelijk?" Het gelaat van de oudere vrouw versomberde. „Dan moeten ze eerder zijn aangekomen, en Helen had hier moeten zijn voor het diner. Mr. Danvers had me verzekerd, dat ze er zijn zou; hij wist, dat ik daar bijzonder op gesteld was."

„Natuurlijk," zeide Sir Denys. „Het is een schande, dat ze haar verjaardag vieren zou zonder U. Ik veronderstel, dat ze haar gevraagd hebben om te blijven, en ze vindt het altijd zoo vervelend om onbeleefd te zijn!"

Zijn toon was teeder en toegevend. „Hoor eens, wij gaan toch naar Ashwynne om Jim te brengen. Waarom gaat U niet met ons mee en haalt haar terug? Ik weet, dat U zich over haar ongerust maakt."

Ze stond op den weg naast den auto; en hij boog zich naar voren; zijn stem was vriendelijk. Ze waren nooit vertrouwelijk geweest samen, deze twee, maar ze begrepen elkaar wederzijds zonder het uit te spreken. Zij wist, dat hij tenminste een diepere reden raadde voor haar gewone zenuwachtigheid, dan overdreven moederlijke bezorgdheid.

Zij hoefde geen tweede maal gevraagd te worden.

Er was slechts één weg, waarlangs Helen zou kunnen komen, en als ze haar onderweg tegenkwamen, zooveel te beter. De overtuiging echter, dat er iets niet in den haak was, werd sterker. Helen, hoewel zij het vervelend vond om onbeleefd te zijn, had toch een zeer sterken wil. Het zou niet gemakkelijk geweest zijn, haar te bewegen, niet naar het Dower House terug te keeren, als er geen noodzakelijkheid was, dat ze langer op Ashwynne bleef.

Binnen de drie minuten had ze hoed en mantel gehaald en zat ze naast Blanche in den auto.

Terwijl ze wegreden, hoorden ze Ada bevelend Sandy roepen, om naar huis te komen. Gewoonlijk was hij gehoorzaam, maar hij sloeg er nu geen acht op — staande midden op den weg, de kop treurig naar eene zijde en den pluimstaart hangend. Misschien had Mrs. Carmichael's rusteloosheid hem aangestoken; of misschien was hij zich bewust, dat tweemaal gedurende de laatste vierentwintig uur de menschen, die hem het liefst waren, in auto's stapten en wegreden. En dezen laatsten keer was Sir Denys, de tweede godheid van zijn honden-vereering, ook weggereden.

Ada floot en riep ongeduldig, maar hij nam er geen notitie van. Zijn hondenhart was weg met den snelbewegenden auto, die in de verte verdween; en als er gedachten-overbrenging bestaat tusschen menschen en honden, zooals men wel eens zegt, dan was de goedstoestand van een van de menschen in den auto zeker niet in staat, om Sandy rust in te boezemen.

Want Mrs. Carmichael werd, hoe dichter ze Ashwynne naderde, zonder Helen te ontmoeten, steeds ongeruster. Als er iets zou voorgevallen zijn met het meisje, juist vandaag, zou het wel een zeer wrede toevalligheid zijn.

Ze hielden stil voor de deur en Warriner ging naar binnen.

„Ik zal ze zeggen, dat U hier bent," zei hij vroolijk, „en dan zal ik Miss Carmichael naar U toe zenden."

Hij was eenige oogenblikken weg, toen hij terugkeerde, gevolgd door Evanson, den huisknecht. Bij het zien van zijn ernstig, verward gelaat bekroop Mrs. Carmichael een angstig gevoel.

„Ik begrijp er niets van," zeide hij, terwijl hij haastig uit de gang kwam loopen. „Ze zeggen me, dat Danvers weggegaan is op de Ariadne voor een maand, en Miss Carmichael is hier heelemaal niet. Er is hier niemand dan Mrs. Heathcote, en het schijnt ook niet, dat men iemand anders verwacht."

Mrs. Carmichael hijgde.

„Helen niet hier? En Mr. Danvers heeft haar zelf gehaald!" Zij stond op van haar zitplaats in groote opwinding en rukte koortsachtig aan de kruk van het portier.

„Vergun mij, mevrouw," Evanson, altijd correct en onbewogen, was bij den auto en opende het portier, vóór iemand anders zich bewogen had, te verbouwe-reerd als ze waren over het nieuws. Hij hielp haar uitstijgen en de anderen volgden haar.

„Wat vreeselijk gek," zei Blanche. Maar plotseling deed iets in het gezicht van de oudere vrouw haar voelen, dat haar uitroep hier niet op zijn plaats was. Uit Mrs. Carmichael's verwarde oogen blonk tragedie.

„Het is een of andere idiote grap," zei Sir Denys boos, nauwelijks zijn angst kunnend verbergen. „Zij moet hier zijn. . . . O, hier is Mrs. Heathcote!"

Op zijn uitroep van vreugde stond Viola, die de trap afkwam, stil en keek over de leuning naar de kleine groep in de hall. Haar slanke gestalte was gekleed in een zwart fluweelen japon, waarvan de zware ceintuur van doffe gitten kralen kletterde als zij liep; en terwijl zij daar zoo stond te kijken, was er iets ongewoons in haar uitdrukking. Haar heele houding en wijze van bewegen waren bijna griezelig, haar bleek, sluw gelaat met de heldere lippen en de kroon van haar prachtig gevlamde haren, had iets geraffineerds.

Dezen avond had zij, in een bittere stemming, de groene voering uit deze zwart fluweelen japon gedaan, en had de groene bloem, die de wijd-afhangende plooiën op haar heup samenhiield, verwijderd. Of zij dit gedaan had, rouwende voor Arthur Heathcote die reeds twee jaar dood was — of dat zij daarmee wilde aangeven, dat zij de laatste maal als koningin op Ashwynne troonde, of dat ze andere redenen had gehad, ze zou het niet hebben kunnen zeggen.

Slechts vijf minuten geleden had zij Danvers goeden dag gezegd, vóór hij vertrok naar de hut in de ijzermijn, en zij was naar boven gegaan naar haar eigen kamer om de rest van den avond daar door te brengen. Het groote huis leek uitgestorven, en haar luxueus ingerichte kamer bekoorde haar daarom meer. Zij had zich geen oogenblik voorgesteld, dat zij zich van de taak, waarmee Danvers haar belast had, eerder zou moeten kwijten dan den volgenden dag.

(Wordt vervolgd)

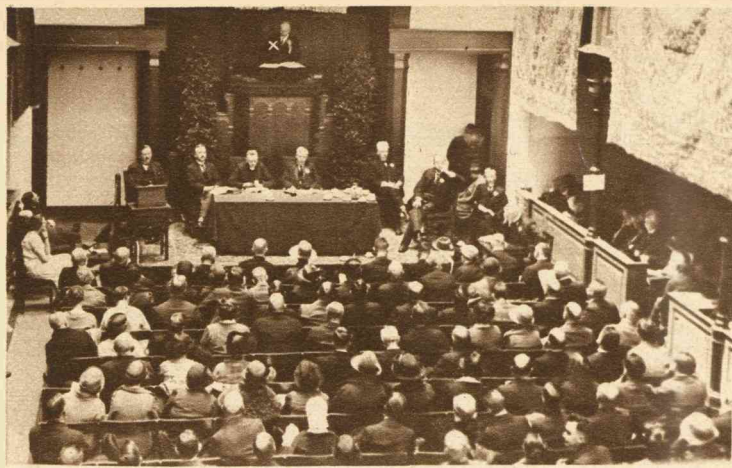
De Derby 1926

Coronach, het paard dat de onlangs verreden Derby met vijf lengten won, wordt na de races door zijn berijder Childs binnengebracht. Naast het paard de dochter van den eigenaar, Mrs. Macdonald.

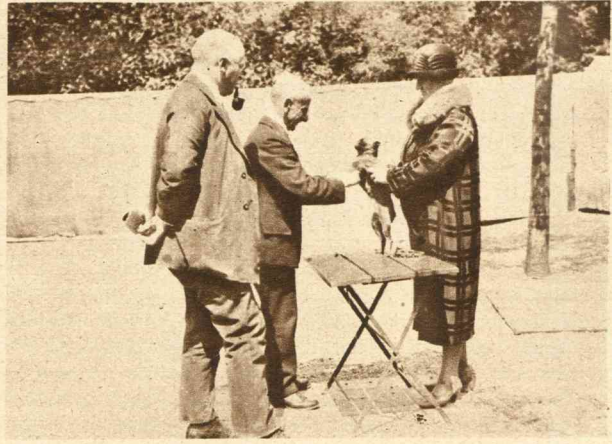
Moscicki,

de nieuwe President van Polen. Voor Moscicki deze functie aanvaardde was hij hoogleraar aan de Technische Hoogeschool te Lemberg.

Het Continentale Congres voor Inwendige Zending,

dat den eersten Juni in de Zendingkapel op de Keizersgracht te Amsterdam een aanvang nam. — Een foto der aanwezigen tijdens de rede van Ds. Willegers (x).

De Internationale Hondententoonstelling te 's-Gravenhage

Ter gelegenheid van het 12 1/2-jarig bestaan van de Kynologenclub Den Haag werd er den 5en en 6en Juni in den Dierentuin te 's-Gravenhage een internationale hondententoonstelling gehouden. Onze fotograaf maakte er een aantal aardige opnamen, die wij op deze bladzijde afbeelden. Hierboven, links; eenige fraaie Pekingeese-hondjes met hun eigenaressen. Midden: drie kleine Engelsche jachthonden met hun vriendinnetje. Rechts: de keuring van de dwerg-pinchertjes.

De eerste prijs der New Foundlanders.

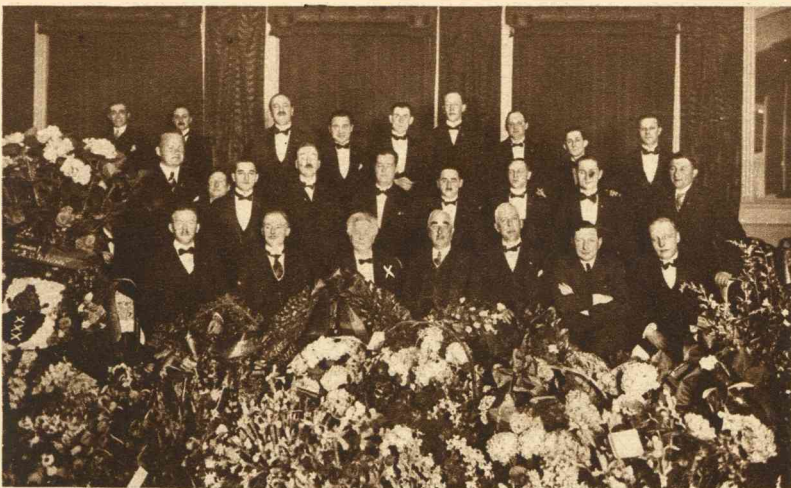
De kampioen (eerste prijs) der Duitsche doggen.

Vóór de keuring: toilet maken.

Bully Boy, de eerste prijs der Engelsche bulldoggen.

Links:

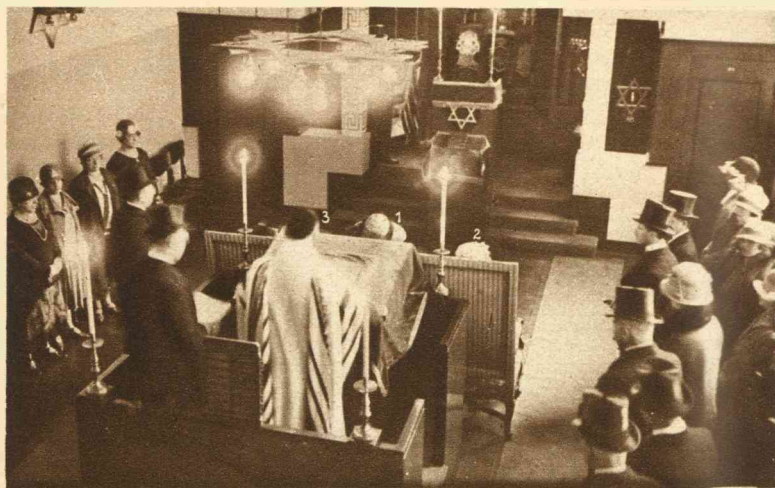
Het 25-jarig bestaan der Biljartver. „Amsterdam“.

Bestuur en leden op de receptie in Bellevue. (x) Is. Querido, de bekende letterkundige.

Rechts:

Het koninklijk bezoek

aan de Synagoge van de „Joodsche Invalide“ te Amsterdam. Rabbijn M. de Hond spreekt een gebed uit voor de Koningin (1), de Prinses (2) en den Prins (3).

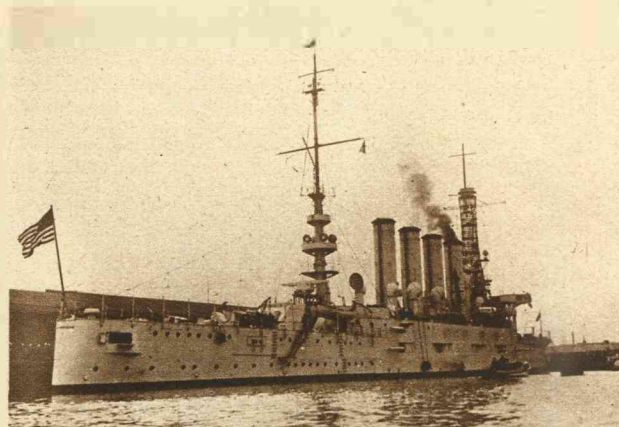
De Zomerkoningin van Berlijn

De filmspeelster Grete Reinwald (x), die tot „Zomerkoningin“ van Berlijn gekozen werd.

De nieuwe burgemeester van Aagtekerke (Z.)

de heer J. Bosselaard (X), omgeven door de wethouders en raadsleden der gemeente.

Het Amerikaansche oorlogsschip „Pittsburg“,

dat Zondag l.l. in de Amsterdamsche haven is aangekomen.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Hartaangelegenheden en ons werk

Het is een helaas algemeen erkend en waargenomen verschijnsel, dat, zoodra een goede vrouwelijke werkkracht geëngageerd raakt, er dan in de meeste gevallen — wij moeten ruimte laten voor de uitzonderingen! — niet veel meer overblijft van haar buitengewone werkprestaties, haar superieure capaciteiten, enfin, van al hetgeen haar boven haar medewerksters in gunstigen zin deed uitsteken.

Een paar voorbeelden: de kinderjuffrouw, die er een eer in stelde, dat 'haar' kinderen er het best verzorgd uitzagen, die 's avonds laat, als de robbedoezen naar bed waren, nog gaatjes en torntjes zat te maken, die met oneindige zorg oppaste bij ziekte, die dadelijk vol belangstelling was zoodra het maar iets gold wat 'haar' kinderen betrof — zij wordt droomerig, zij zit vaak uit het raam te kijken met de handen in den schoot, zij heeft geen aandacht meer voor de honderd en een weetgierige kindervragen . . . zij wordt ongeduldig, zij schuift de kinderen van zich af . . . zij is er niet meer bij.

Het kantoormeisje, eertijds een van de ijverigste hardst werkenden van heel het groote kantoor, ook zij krijgt het op een goeden dag, zooals men zegt, 'te pakken'.

De liefde is in haar leven gekomen en plotseling is haar heele levensbeschouwing veranderd — heelemaal grondig veranderd. Zag zij eerst haar weg voor zich als een zelf te banen pad, waar slechts met hard en ingespannen werk eenig resultaat viel te bereiken — thans ziet zij heel andere dingen: de harde noodzaak van de zelfverzorging is plots van haar schouders afgenomen . . . er is iemand, die voortaan voor haar zal zorgen . . . het dagelijksch werk, dat eerst haar heelen levensinhoud uitmaakte, schijnt plots zoo duf, zoo kleurloos — zoo onbelangrijk. Hoeveel prettiger is het ook niet om te dromen van het eigen huisje, van de aan te schaffen meubeltjes en van nog zoo-veel andere heerlijke dingen? Het kantoor — eertijds nummer één in haar denken — heeft plotseling een zesde-rangsplaats in haar belangstelling gekregen. Het eenige belangrijke van 't kantoor is: het maandelijksche salaris, waarmee men een gedeelte van het uitzet of een stuk in het jonge huishouden kan kopen.

Maar . . . zij, die zoo denken, vergeten, dat zij een groote onbillijkheid begaan en dat voor hun werkgevers, die hun verrukking niet deelen, het kantoor-dat-opeens-zoo-saai-is, nog altijd . . . nummer één is.

Er wordt zoo heel veel geredeneerd over de 'rechten van de werkende vrouw'.

Hieronder vallen vanzelfsprekend alle vrouwen, die op eerlijke wijze trachten hun brood te verdienen.

Maar wanneer komt er nu eens iemand, die hamert op het aambeeld van de 'plichten van de werkende vrouw'? De plichten, die o.m. omvatten, dat zoolang men geld ontvangt, men ook gebonden is voor 100% van dat geld 100% van zijn belangstelling, werklust en ijver weerom te geven.

Een enkele buitengewone omstandigheid daargelaten hebben we ons particuliere leven streng gescheiden te houden van het werk dat we in dienst van anderen verrichten.

Of onze hartaangelegenheden van verheugenden of bedroevenden aard zijn: aan ons werk hoort onze onverdeelde belangstelling en onze onverflauwde ijver.

Een beurs vol rimpels, die eerst vol was,
Maectt rimpelt vel, dat eertijts bol was.

Japon van aardbeikleurige japsan en bijbehorende mantel van fantasie-kasha in dezelfde kleur.

Recepten

Fosco.

Benodigdheden:

50 G. ($\frac{1}{2}$ ons) cacao-poeder, 250 G. ($\frac{1}{2}$ pond) suiker, stukje vanielje, $\frac{1}{2}$ L. water.

Bereiding:

Breng het water met de vanielje langzaam aan de kook, zoodat de smaak flink kan aftrekken.

Roer cacao-poeder en suiker door elkaar, maak er met het water een glad mengsel van en laat het zachtjes nog een half uurtje doorkoken. Neem de vanielje eruit en breng dan de fosco over in een uitgekookte flesch. Bewaar de fosco liefst niet langer dan een paar weken; neem bij 't gebruik op $\frac{1}{3}$ glas fosco $\frac{2}{3}$ glas melk of spuitwater.

Citroenlimonade.

Benodigdheden:

2 citroenen, 4 dL. kokend water.

Bereiding:

Rol de citroenen om ze soepel te maken; wasch ze (of wrijf ze stevig af met een vochtigen doek); neem met een scherp mesje het allerbovenste gele laagje van de schil weg zonder ook maar iets van het wit mee te snijden. Pers de citroenen uit, zeef het sap zorgvuldig (de pitten maken de limonade bitter). Voeg bij het gezeefde sap de gele schil en het kokende water, dek de kom dicht en laat de vloeistof koud worden. Zeef de limonade en maak ze naar smaak af met suiker en water (of mineraalwater).

Hoever het reeds gekomen is met de mode-dwaasheid. In een van New-York's grootste hotels werd onlangs een kinder-modeshow gehouden! Het idee om kinderen dergelijk werk te laten verrichten heeft o.i. iets stuitends.

Nuttige wenken

Geel geworden ivoor wordt door middel van een zacht vilten of wollen lapje met puimsteen- of hertschoornpoeder of water afgeslepen, dan zorgvuldig opgepoetst met een spons of zeemleder en met een droog wollen lapje nagevoren.

Dikken inkt moet men verdunnen met azijn; men kan er ook bier voor gebruiken.

Honing is een goed middel tegen allerlei ziekten. Dit komt waarschijnlijk door het mierenzuur, dat de honing bevat.

Door wrijven met zuiveren spiritus, door middel van flanellen lappen, verwijdert men harsvlekken.

Tegen hartkloppingen 's nachts neemt men een glas suikerwater met citroensap.

Muffe haver kan men weer goed maken als men er fijne houtskool tusschen mengt en er dat een week in laat.

Kleine gaatjes in gummislangen kan men dicht maken door ze met dikke terpentijn te bestrijken.

Haarborstels reinigt men het beste met lauw salmiak-water en naspoelen met koud water.

Om eiwit vlug tot schuim te slaan, voegt men er een beetje zout aan toe.

Om citroenen en sinaasappelen te bewaren dompelt men deze vruchten in een oplossing van schellak en wijngeest en wanneer men ze daarna ieder afzonderlijk in papier gewikkeld opbergt, kan men ze zeer lang goed houden.

Staalbrons reinigt men door het met roet af te wrijven en het na te poetsen met Engelsch rood.

Gekleede middagjapon van zwarte en witte chiffon. Breede revers en gepliceerd vest en ruim gerimpelde strook aan rokzoom en mouwen.

Als het warm wordt

Hoe houden we etensresten, boter en melk goed in de warme dagen? Zie daar een probleem voor de huismoe- ders, die noch kelder, noch ijskast te harer beschikking hebben.

Ten eerste kan men heel gemakkelijk zelf een vliegenkast maken van een oude kist. Wie niet timmeren kan en heelemaal geen hulp heeft kan nog terecht: men neme een oude kist, die goed schoongemaakt wordt. Men zet deze op een koele plaats en legt er een stuk blauw of groen gaas overheen. Het eten wordt in de kist gezet. Dit is wel de meest primitieve vorm.

Beter is het de kist tegen een muur, liefst op het Noor- den, te hangen.

Een vliegenkast moet iederen dag met een vochtigen doek worden uitgeveegd. Alle eten, dat beginselen van bederf vertoont, moet onherroepelijk worden verwijderd.

Gerookt of rauw vleesch hange men op in een mousseli- nen zak.

Boter houdt men goed door deze in een steenen pot te doen en een mousselinen lap er over te leggen, die met de uiteinden in bakjes water ligt.

Melk moet, zoodra ze gekookt is, in een omgespoelde steenen kan worden gegoten. De kan zet men in een bak met water. Als het heel warm is kan men een schoteltje water op de kan plaatsen en een mousselinen lap in het schoteltje hangen met de uiteinden in een bak met water.

Asperges in den moestuin

ONDANKS 't wegblijven van zacht lenteweer, ziet men de asperge alweer in de groentewinkels. Zelfs asperges met blauwe koppen, als gevolg dat ze niet op tijd geogst zijn, zijn reeds verkrijgbaar, een afdoend bewijs, dat de asperge slechts weinig warmte behoeft om tot ontwikkeling te komen. Bij toetreding van licht wordt bijna onmiddellijk bladgroen gevormd, ze worden dan eerst blauw en vervolgens groen. Aangezien blauwe asperges niet tot de eerste soort gerekend worden, moeten ze geogst worden zoodra ze door de grondlaag heengegroeid zijn. Minstens tweemaal daags moeten de bedden worden nagezien of er zich geen stengels vertoonen en moeten deze worden gestoken. Bij zeer warm weer kan het noodig zijn de bedden een keer meer te inspecteeren. Om dit een en ander gemakkelijk te kunnen doen, wordt de oppervlakte gelijk gemaakt en met de z.g. plak of de rugzijde van een platte schop glad gemaakt. Ook mogelijk onkruid moet worden verwijderd. De pogingen van een stengel om boven de oppervlakte te komen, vallen dan zeer spoedig in het oog, zoodat ze tijdig geogst kunnen worden.

Oude Wijsheid

Is yemants druck niet al te groot,
Soo kan hy klagen sijnen noot:
Maer als het iet te vinnigh bijt,
Zoo gaet de mont haer sprake quijt.

Indien je krijgt een gram gemoet,
Wint tijt, dat is de beste voet;
Het ijs dat smelt door enkel tijt,
En soo doet oock de wrange spijt.

HET GOUD DER NEVELBERGEN...

Een roman uit Canada door Emil Droonberg

Geautoriseerde vertaling door
J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

19)

Zij liet dit alles achter zich om ver van de wereld, in groote afzondering, het leven van een oudwordenden man, wiens omgang slechts bestond uit de ruwe pioniers der wildernis, die van tijd tot tijd zijn magazijn bezochten, wat minder eenzaam te maken.

De plicht bovenal! Nu werd het hem begrijpelijk.

„Het is wonderlijk,” zeide hij. „Ik zou weleens willen hooren, wat de oude beuken en eiken mij te zeggen hebben, want ik geloof, dat ze tot iedereen weer anders spreken, — of ieder hoort het ten minste anders.”

„O, nu kunt u dat niet hooren,” antwoordde Irene levendig en haar stem klonk alweer vaster. „Nu spreek hier alles door elkaar en zelfs de eiken en beuken vergeten hun ernst en waardigheid en vertellen ons alleen maar sprookjes van elfen en nixen en ander dwaas gespuis. Het is in den winter, als de wereld dood is en wit en stil en de lucht grauw en dik en verstijfd van vorst, dat zij ons die groote dingen vertellen.”

Een tijdlang heerschte er een zwijgen.

Voor Hellwig's oogen kwam een visioen. Het bonte beeld van den zomeravond met den blinkenden spiegel van de rivier voor hen, de droomerig knikkende bloemen en grassen, de zacht wuivende boomtoppen, waarin de wind zong, dit alles was verdwenen. Hij zag een eenzaam, kaal woud in den winter. En daar leunde een meisjesgestalte tegen den stam van een ouden eik, alsof die haar steun kon geven en rust tegen de vurige wenschen in haar borst, die naar het leven verlangden daar buiten, waarop haar jeugd recht had en die zij toch tot zwijgen moest brengen, want de bladeren daar boven ruischten: De plicht bovenal.

Het zwijgen werd door Simpson verbroken, die naar een voorbijvliegende kapel sloeg en haar ook ving. Hij nam haar in zijn vingers en bekeek haar. Het was oogenschijnlijk een gedachtenloos spel, want hij wilde haar op den grond werpen om haar te vertrappen, toen Irene snel en opgewonden zijn hand greep om hem in dit voornemen te verhinderen.

„Laat eens zien!” riep zij, terwijl zij de angstig met haar vleugels slaande gevangene voorzichtig uit Simpson's vingers verloor en tusschen de hare nam.

„U wilde haar dood maken, geloof ik, en het is een Citheronia Regalis, een van de zeldzaamste vlinders uit Amerika.”

„Heeft u studie van kapellen gemaakt?” vroeg Hellwig, terwijl hij op zijn beurt den vlinder opmerkzaam bekeek. De romp was van een ongewone oranje-roode kleur, de teere vleugels grijs en rood gestreept met hier en daar een kanariegeel vlekje.

„Ik heb van mijn kindertijd afaan kapellen verzameld en heel wat verzamelingen gemaakt, die mijn vader met de ingeruilde vellen ieder jaar naar Vancouver zond, waar de verzamelaars ze graag koopen en goed betalen. Ik heb daar zooveel mee verdiend, dat ik daarvoor verscheidene boeken en andere dingen kon koopen, die mij dan bij de volgende zending van waren naar de factorij toegezonden werden. Als ik bij deze kapel het daarbij behoorend mannetje kon vinden, zou zij morgen wel tweehonderdvijftig of driehonderd eitjes leggen en met een beetje geluk zou ik daarvan tweehonderd rupsen kweken. Het is mij al één keer gelukt. Ze zijn een dollar per stuk waard. Maar hier kan ik er niets mee aanvangen. Laten we het diertje dus zijn kort levensgeluk gunnen!” Zij bewoog haar vinger en de vlinder verhief zich hoog in de lucht en zweefde weg.

„Dus u hebt ook al tot de dollarmakers behoord?” zei Hellwig lachend.

„Tot zekere hoogte is dat ook heel nuttig, geloof ik. Denkt u dat ook niet?” antwoordde zij evepeens lachende.

„Ongetwijfeld,” stemde Hellwig toe. „En ik geloof heusch, dat mijn compagnon en ik beter zouden doen om ook te beginnen met Citheronia's te kweken, want onze goudwasscherij brengt ons maar weinig dollars op.”

„Hoe zijn de vooruitzichten voor het prospecteeren in de Catskillmountains?” vroeg Simpson aan Iha/sa.

„Weet niet,” zei zij schouderophalend. „Ik geloof, dat er nog nooit prospectors geweest zijn.”

„Maar jelui eigen menschen? Gaan die niet prospecteeren?”

„Waarom zouden zij? Zij hebben alles, wat ze noodig hebben,” luidde het onverschillige antwoord.

„Men wil toch dikwijls meer hebben,” onderwees Simpson.

„Ja,” gaf zij toe. „Maar dat is nooit goed.”

„Je broer is toch uit prospecteeren geweest,” bracht Simpson in het midden, terwijl hij op haar laatste bewering niet verder inging. „Hij had toch nuggets bij zich in Vancouver. Collins heeft ons dat verteld. Maar, waar is Collins? Wij hebben hem nog in het geheel niet gezien.”

„Weet niet, waar hij is.”

„Heeft hij u verteld, dat wij hier nog meer burens hebben?” wendde Hellwig zich tot Irene. „Een mijl of twee, drie ten Zuidwesten van hier hebben drie prospectors hun kamp opgeslagen.”

„Nee, daar heeft hij niets van gezegd. Misschien weet hij het niet eens.”

„Jawel. Hij heeft hen bezocht. We hebben zijn voetsporen daar gevonden.”

„De zaak is hem zeker niet gewichtig genoeg toegeschenen. Heeft hij jou er iets van verteld, Iha/sa?”

wend- tot haar de zij zich

„Met jou praat hij dan met mij. Ik moe- dig hem daar aan,” voegde zij er verklarend bij, zonder den van verder uit te laten.

„Nee, ook niet,” antwoordde de Indiaansche.

„Nu, het is ook schijnlijk, dat de veel belang voor u Het zijn echte obscure kerels, met wie u beter doet

„Hij was een dappere, want hij had bij Ni-pa-qua-si-man de proeven van moed doorstaan.”

een ontmoeting te vermijden. Ik geloof, dat u nog weleens een ritje maakt; daarom had Collins u eigenlijk moeten waarschuwen en Iha/sa ook.”

„Dat zal hij niet noodig gevonden hebben.”

„Misschien wel, maar het is toch goed, dat u het weet.”

„Je zei straks, dat ze bij jelui niet gingen prospecteeren, maar je broer moet dat toch wel gedaan hebben?” kwam Simpson op zijn vorige vraag terug.

„Hij behoefde niet te prospecteeren. Er is een plaats, waar goud ligt, in een bergkloof. Daar heeft hij het vandaan gehaald.”

„Ach zoo,” zei Simpson.

Hellwig verwachtte daarop, dat Irene verdere mededeelingen van haar Indiaansche vriendin zou verhinderen, zooals bij het eerste bezoek, maar dit gebeurde niet.

„En kent Collins die plek? Daarom is hij zeker bij jelui?” vroeg hij verder.

„Ik wed, hij kent haar niet. Mijn broer, hij heeft hem niets gezegd.”

„Nu, dan rekent hij er bepaald op, dat hij van jou of van je vader zal vernemen, waar ze te vinden is. Hij zei, dat hij in de Catskillmountains wilde prospecteeren, maar het is natuurlijk duidelijk, dat hij op een goudterrein uit is.”

„Mijn vader weet niet, waar het is en ik ook niet.

Niemand weet het. Alleen Nisch-ki-na, onze medicijnmeester, en die verraadt het niet, want het goud brengt ongeluk. Matschi-Manitu houdt de Windego's, zijn booze geesten, gevangen in de kloof, waar het ligt. En zij blijven aan iedereen hangen, die het daar vandaan haalt en ze gaan met hem mee en brengen hem tot verderf. Daarom mag niemand van onzen stam het weten, anders zouden ze er heen gaan om het te halen.”

„Dat kan ik me voorstellen,” zei Simpson droog. „Ik zou me ook niet aan die booze geesten storen, als ik maar wist, waar het lag. Het is duidelijk, dat de medicijnmeester die geschiedenis van die booze geesten maar heeft verzonnen, om te maken, dat niemand het goud daar onverwachts weghaalt.”

„Dat heeft hij bepaald niet gedaan,” nam Irene het woord.

„Nisch-ki-na is geen bedrieger. Hij bezit meer, dan hij voor zijn onderhoud noodig heeft en goud heeft geen bekoring voor hem. Daarvoor zijn zijn behoeften te eenvoudig. Hij is namelijk iemand, die u misschien een filosoof zou noemen, alleen zou dat zijn karakter niet half recht doen wedervaren. Ik bedoel, als u den maatstaf van blanke bij hem zou willen aanleggen. Hij is natuurlijk geen filosoof in den zin van aangeleerde kennis, maar uit een diep, innerlijk gevoel. Hij trekt zich dikwijls weken en maanden in de eenzaamheid terug en bidt en vast dan en slaat de natuur gade en dat heeft hem, naar ik geloof, nader tot zijn God en de beteekenis der dingen gebracht, dan waarschijnlijk alle wijsgeerige scholen ter wereld het hadden kunnen doen. Filosofen vormt men niet, zij zijn het. Nee,” voegde zij er nadenkend aan toe, haar vorige bewering herhalend, „goud heeft voor Nisch-ki-na geen bekoring.”

„En als hij het had willen hebben,” sloot Iha/sa zich bij zijn verdediging aan, „hij heeft veertig jaar gehad tijd, om het te halen — tot de laatste nugget toe, die daar ligt. En hij heeft het niet gedaan.”

„Kent hij het goudterrein al zoo lang?” vroeg Simpson verwonderd.

„Zoolang leeft onze stam in de Catskillmountains,” verklaard Iha/sa. „En zoo lang moet het zijn, dat hij de plek kent. Het is zoo lang geleden, dat de menschen, die er van afwisten, niet meer leven. En de anderen, die nog menigmaal daarvan spreken, zij zeggen allen wat anders.”

„En Nisch-ki-na?” vroeg Simpson verder. „Heb je hem er nooit naar gevraagd?”

„Eens,” bekende Iha/sa. „Wij waren nog kinderen, maar toch al groot. Ik bedoel, Sunkaha-Naping en ik, want hij was er ook bij. Wij waren bij hem in zijn wigwam. Wij gingen er dikwijls heen. Hij hield veel van ons en vertelde ons van geestdieren en geestmenschen. Het was op een winteravond, de wind rukte aan het huis en blies zoo in het houtvuur in den haard, dat de vlammen dansten en hun tongen naar ons uitstaken, alsof het brutale Windego's waren. Wij zaten dicht bij het vuur, daar was het heerlijk warm. En wij roosterden kastanjes, Sunkaha-Naping en ik, en wij aten ze.

En toen vroeg ik hem, of er werkelijk een plaats bestaat, waar het goud ligt, zooals de menschen zeggen. Goud in massa's. En of hij daar al geweest was en er van weggehaald had.

Hij gaf niet dadelijk antwoord. En ik vroeg, of hij boos is. Hij schudde het hoofd en zei nee. Maar het is niet goed er over te praten, want het is vervloekt, het goud.”

„Weet hij dat dan uit eigen ondervinding?” viel Simpson in de rede, tot misnoegen van Hellwig, die het beter gevonden had, dat de jonge Indiaansche de draden van haar verhaal voortspoon op haar eigen wijze.

„Nee, maar hij vertelde ons van den Indiaan, dien Matschi-Manitu er heengevoerd had. Wilt u dat hooren?”

„Natuurlijk graag!” riep Simpson uit.

„Dat heb je zelfs mij nog nooit verteld,” beklagde Irene zich.

„O,” lachte Iha/sa. „Ik had al lang vergeten, maar juist nu viel mij weer in.”

En zij werd dadelijk weer ernstig en haar schitterende, donkere oogen werden groter, toen zij voortging:

„Het is lang geleden. Daar was een Indiaan. Hij was een „dappere”, want hij had bij Ni-pa-qua-si-man, bij den zonedans, de proeven van moed doorstaan en droeg de litteekens van zijn martelingen op zijn rug. Maar hij hield niet van het stille leven in onze bergen. Het dreef hem weg van zijn stam. Hij wilde daarheen, waar de blanken wonen in groote steden. Hij had gehoord daarvan en wilde ze zien. En hij ging, om zijn geluk te zoeken.

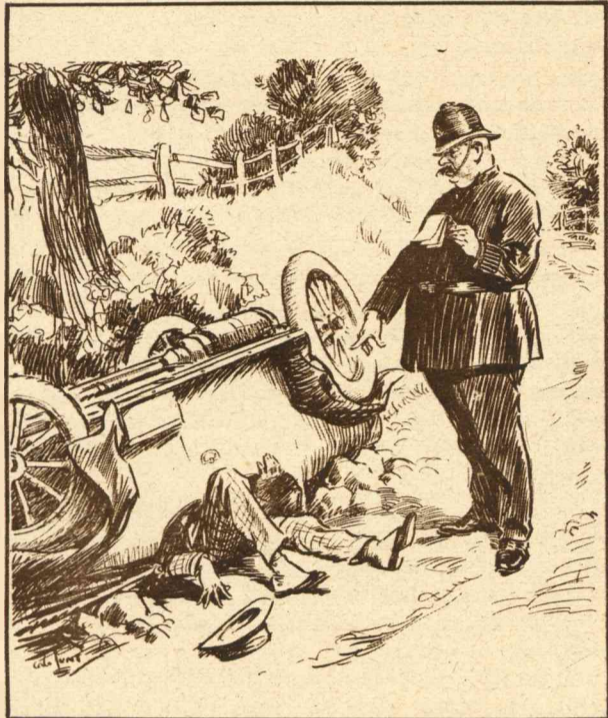
(Wordt vervolgd).

GELIJK HAD-IE!

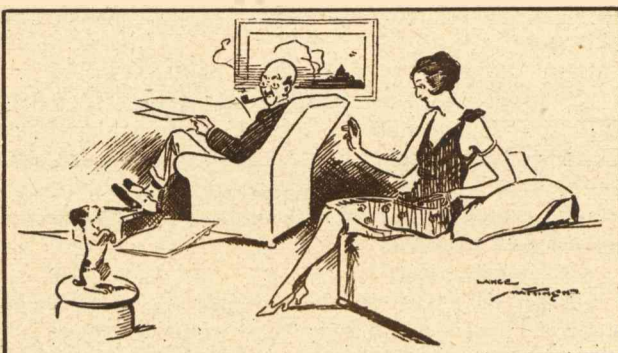
„Een ongeluk komt nooit alleen...“
Sprak overtuigd de heer,
Toen hem de baker zei: „U bent
Een drieling rijk, meneer.“

MENGBERGCONCERTEN PER RADIO.

Thans dus ook Mengelberg-muziek aan huis!
Mogen geen bijgeluiden komen storen!
Dan immers krijgt de luistervink, o kruis,
Niet Mengelberg, maar 'n mengelmoes te hooren.

Agent (tot verongelukt autorijder:): „Vooruit, kom er onder-uit, en geef mij antwoord. Het geeft niets of je wegkruipt.“

Zij: (tegen haar man, doelend op den hond): „Kan hij niet alleraardigst vragen?“
Haar man (wien zij juist een nieuwen mantel heeft gevraagd): „Ja! — Heb jij hem dat geleerd, of heeft hij het van je afgekeken?“

Van ons Boekenplankje.

Een boek is een vriend, wiens
vriendschap eeuwig blijft

Johan Bojer, *Van eigen stam.* — In dit nieuwe, laatste boek teekent Bojer met zijn ongeëvenaard talent de eeuwenoude tegenstelling bij den strevendenden en zoekenden mensch: het zien naar de verte en het terugverlangen naar het verleden.

Axel Lübke, *Het Grootte Geheim.* — Een grootsche opzet, op aangrijpende wijze uitgewerkt. De uitstekende vertaling van Dr. C. D. Sax verdient allen lof.

Anna Hubert van Beusekom, *De Trekvogels.* — Een geestig meisjesboek, dat de jeugd onmiddellijk pakt door den levendigen stijl en den goeden, gezonden humor.

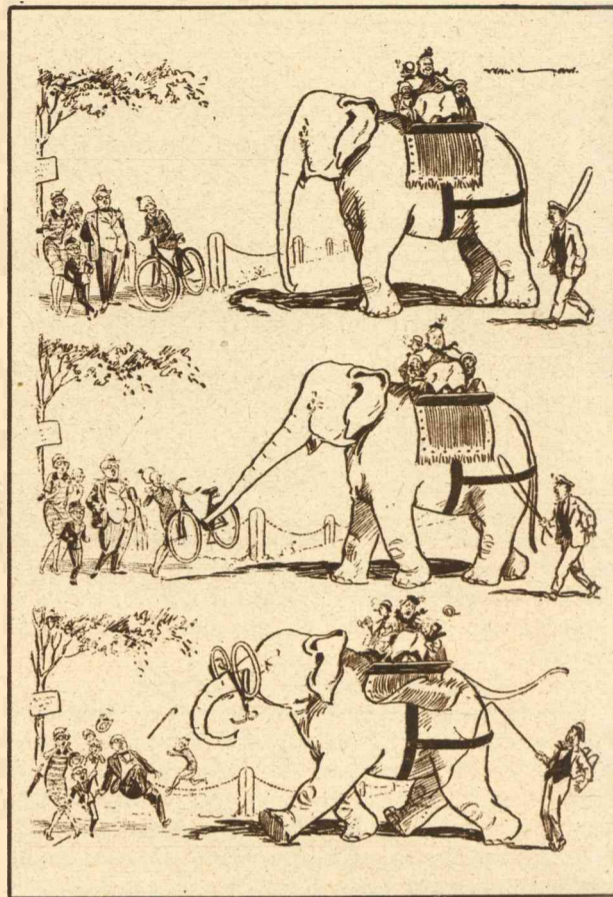
Katharina H. Taylor, *In en uit de zorgen.* — Door de leuke en ernstige momenten is dit een alleraardigst boek voor oudere meisjes.

Alice Nahon, *Op zachte Vooizekens.* — Alice Nahon is een gebenedijde dichteres, met een fijn en teer talent. „Op zachte Vooizekens“ is misschien wel het mooiste, wat zij schreef.

Alle deze boeken zijn verschenen bij A. W. Sijthoff's Uitg.-Mij., te Leiden.

NAAR DEN WERELDVREDE.

Marianne breidt haar leger uit,
De heer Oom Sam z'n vloot;
Met die versterkingen krijgt Mars
Vast den genadestoot!

De zopderlinge invloed van de hoorn-omrande brillen op den olifant uit den Dierentuin.

VOOR DE JEUGD

PRINSES GOUDMOND.

III. (Slot.)

„LES geef ik u! Spreek op, wat wilt ge hebben?“ zei Goudmond tot de heks.

„Uw stem en uw schoonheid!“ antwoordde de heks op harden toon.

„Ach, hoe kan ik u dat geven?“ zei Goudmond treurig.

„O, laat mij daarvoor maar zorgen,“ lachte de heks. „Wilt gij het offer brengen?“

Goudmond zuchtte diep en zei toen: „Ja, ik wil het... als gij uw woord houdt!“

„Wees maar niet bezorgd. Ook een heks houdt haar woord. Kom!“

Met koude kikkervingers greep de heks Goudmond beet en trok haar in het meer.

Toen Goudmond uit haar verdooving ontwaakte, bevond zij zich in een paleis van zuiver kristal. Verwonderd keek zij om zich heen en ontdekte in een vergulde kooi prins Balder. Doodsbleek leunde hij tegen de staven van de kooi.

„Ik moet sterven,“ zei hij met zwakke stem. „De heks drinkt mijn hartebloed.“

„Nee, ik help u,“ lachte Goudmond hem toe.

Daar kwam de heks op haar af met twee fleschjes in de hand.

„Ziehier, prinsesje,“ zei ze. „Als je van deze roode vloeistof tien druppels drinkt, behoort uw schoonheid aan mij. Tien druppels van het groene sap schenken mij uw wonderschoone stem. Zijt ge bereid?“

Even wierp zij een blik op het bleeke gelaat van prins Balder, toen knikte zij toestemmend.

Zorgvuldig telde de heks de druppels in een beker en reikte dezen aan de prinses over. Deze dronk het vocht op en zonk bewusteloos neer.

Toen zij ontwaakte lag zij aan den oever van het zwarte meer en nevens haar knielde prins Balder. Haastig wilde zij zich oprichten, doch voelde iets zwaars op haar hoofd: het was haar kroon!

Goudmond sloeg de handen voor het gezicht. „Zie mij niet aan,“ weende zij. „Mijn schoonheid is verdwenen.“

Balder zei echter: „Voor mij zijt ge de allerschoonste en mijn lieve bruid. Kom, laten wij naar het paleis gaan, opdat het volk haar koningin huldige.“

„Kom, laten wij naar het paleis gaan, opdat het volk haar koningin huldige,“ zei prins Balder.

„O! riep de prins verrukt uit. „Nu zijt ge weer even schoon als vroeger.“

Goudmond juichte van vreugde en zie, ook haar stem had den ouden schoonen klank weer teruggekregen. Overgelukkig wilde zij de oude vrouw bedanken, doch die was verdwenen.

Nu keerden beiden naar het paleis terug, waar zij door den geheelen hofstoet met vreugde ontvangen werden.

Spoedig daarop trouwde de prinses met prins Balder en leefde lange jaren gelukkig met hem.

WAT WAS MEER WAARD?

„Wat is dat toch verschrikkelijk jammer! Nu is er vanavond zoo'n prachtig concert, waarop Signorina Cattapoësa Longostaarto een solo zal voordragen, die ik zoo dolgraag gehoord had, maar nou durf ik weer niet gaan want die kinderen van mij zijn toch altijd zoo lastig!“ zuchtte moeder Pimpernel, die dolgraag dezen avond eens muzikaal genot gesmaakt had, doch die zich door haar drukke babies daarin verhinderd zag. — Zij waren dan ook vanavond bijzonder lastig, of verbeeldde zij zich dit maar. Moeder Pimpernel had steeds tikken uit te deelen: dan kreeg Zwartkop een tik om de ooren, dan Witbuik een vermaning op den rug; kortom het was niet om uit te houden.

En Signorina zou het haar met recht kwalijk nemen, als zij ontbrak op den feestavond. Ze waren vroeger in haar meisjes-posesenjaren zulke goede vriendinnen geweest, maar hadden elkaar later eenigen tijd uit het oog verloren, omdat Cattapoësa haar studies in het buitenland maakte. Maar daar kwam uitkomst voor de ongeduldige, ontevreden moeder; de goede, inschikkelijke Does bood aan, om dien avond een paar uren voor kindermisje te spelen: hij zou het drukke drietal wel aangenaam bezighouden. Nu, dit voorstel liet moeder zich geen tweemaal herhalen en verheugd maakte zij toilet, strikte in der haast een rood zijden das om en trippelde toen weg.

Nu, de posesenkinderen hadden een plezier voor zes bij Oom Does, die hen maar goedmoedig over zich heen liet kruipen en krielen en ravotten, zooveel als ze maar wilden, zonder ze een enkelen keer te verbieden of een tik te geven.

's Avonds laat kwam Moeder thuis en sprak voldaan:

„Nu, kindertjes, daar ben ik weer, zijn jullie niet blij? Morgenavond blijf ik bij jullie thuis.“

„O, U moogt gerust gaan, Moetje,“ sprak Dikpoot, „want we hebben dol veel pret gehad.“

Zoo kwaad meende ons Dikpootje het niet, maar Moeder was er toch erg door teleurgesteld. Alleen maar kwam ze nu wat gauwer tot de ontdekking, dat de plaats eenen moeder aan de zijden harer kinderen is; in het algemeen genomen, dat men toch de ware pret niet heeft als men zijn plicht verzaakt voor genot.

OOM TOM.